Khyber.ORG

Presents

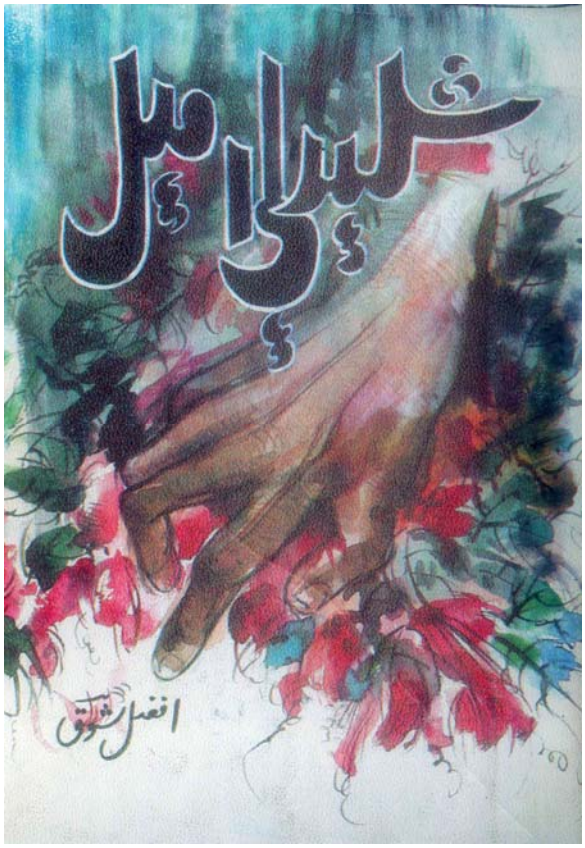

شلبدلی امبل

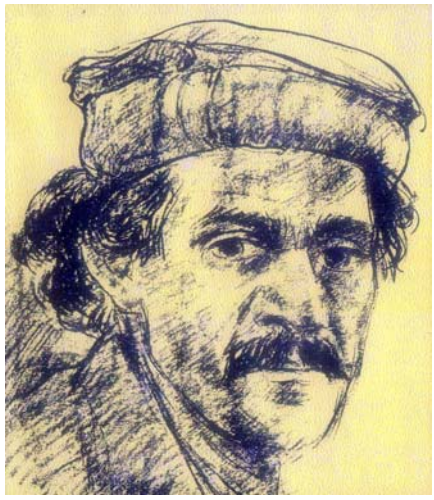

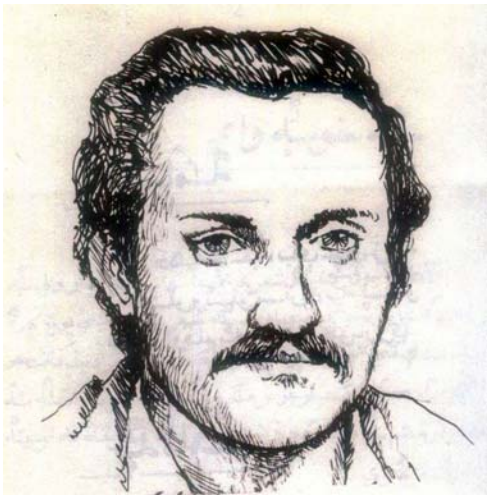

افضل شوق

له اړخه

دَپښتو ادبي ملګري سهېلي پښتونخوا

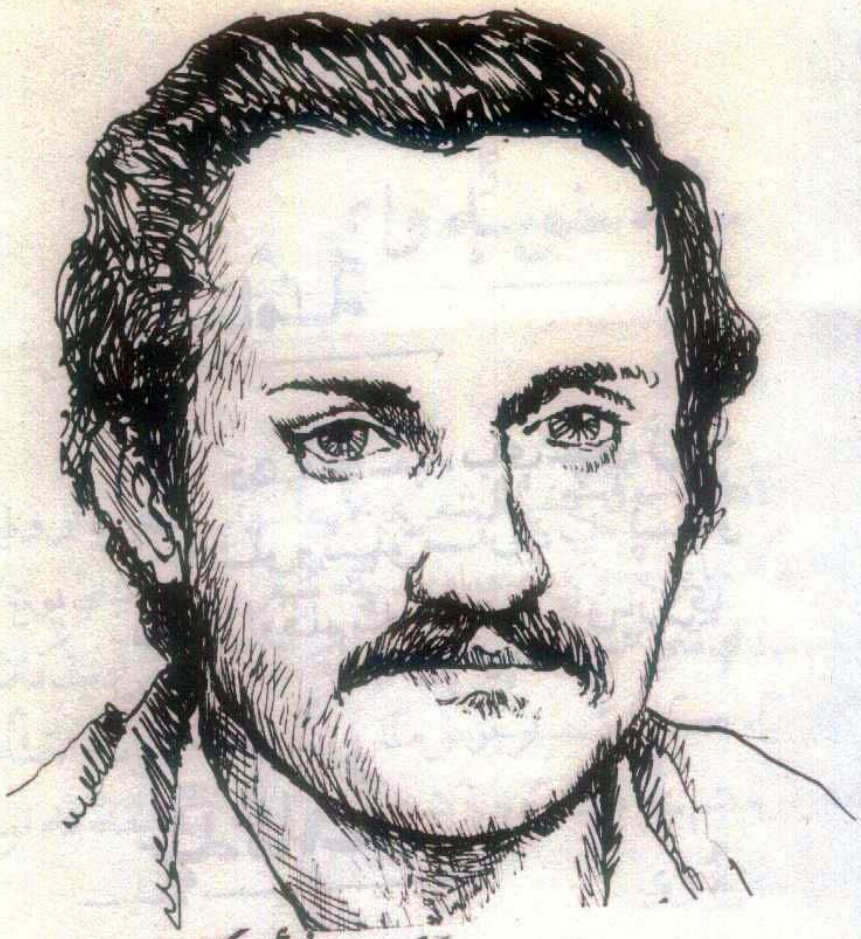

پښتون

خبر نۀ یم چې نۀ څوک یم
د چا خپل یم، پر بېدیې څوک دیې
بس فقط دومره پوهېږم
چې سیاه اخلم، کانې نۀ یم
وینم اورم، بوتې نۀ یم
خو په ژبه نۀ بې ژبې
د بېې حسه بڼه په شان یم
نۀ انسان یم
هو! انسان یم

حقوق محفوظ

دا شعري مجموعه ، چي دَ " شلېدلی امېل " تر عنوان دلاندي په کال ۸۸.۱۹۸۷ع کي دَ افضل شوق په نامه مارکيټ کي په لومړي ځل خپوره شوې وه او اوس يې دويم بريښنائي جلد چې په کال ۲۰۰۷ . ۸ ع کې په ليکه کښږي .. همه حق يې دَ شاعر دَ زامنو عزيزيارخان، اولس يارخان، حکمتيار خان، قام يار خان او لُور هديل بربښنا افضل خان په نامه محفوظ ساتل کښږي-

دَ کتاب په باب...

کتاب	شلبدلی امبل
شاعر	افضل شوق
له اړخه	دَ پښتو ادبي ملګري سهېلي پښتونخوا
دَ چاپ کال (لومړی چاپ)	۱۹۸۷ . ۸۸ ع
دَ چاپ ځای	یونائیټډ پرنټرز۔کوئټه
شمېر	۱۰۰۰ کاپۍ
خطاط دَ اول جلد	شهزاد اورکزئ۔کوئټه
کمپوزنګ دَ بربښنائي جلد	قامیار خان او حکمتیار خان
ټائټلونه	کلیم خان . کوئټه
عکسونه	محمد حسېن. کوئټه
بیهه. (آن لائن)	۱۵۰ کالداري پاکستانۍ/ ۲۰۰افغانۍ/۱۲ امریکائي
ډالر	

دَ کتاب ترلاسه کولو درک

. یونیورسټي بُک اېجنسي خېبر بازار پېښور
. صحاف نشریاتي موسئسه کاسي روډ کوئټه
. عظیم پبلیشرز سوئیکارنو چوک پېښور
. دانش کتابتون ډهکي قیصه خوانۍ پېښور
. پښتو اکېډمي بُک سټال ، پېښور یونیورسټۍ
. ګوشه ادب جناخ روډ کوئټه

انتساب دَ کتاب

دَ پخواني چاپ

په نامه دَ هغې جذبې ، چې ژبه په پښتو وئيلو ، سترګې په پښتو لوستلو او قلم په پښتو ليکلو پارَوي.

په نامه دَ خپل محترم اُستاد پروفېسر ربنواز مايل، چې دَ پښتو او اُردو ادب په اړه دَ لفظونو په لوبه کې دَ فکرونو دَ يو نامتو لوبغاړي په حېث پېژندګلوي لري.

دَ اوسني بريښنائی چاپ

په نامه دَ خپل وجود دَ هغه نيمي خوا ، چې زه يې په زميني سفرونو باندي په نيمي نړۍ کي او دَ ويښو سترګو دَخوبونو په خيالوَرو فکري جهانونو کې تر دې دمه نه يوازې کړَولی يم بلکې اوس خو مې لا دَ ځان سره دَ لا محدودو آسمانونو په لور دَ بوتللو دپاره دَ تکميل په غرض په داسې زينو هم خپرِوي لګيا ده ، چې بيرته وربانديِ راګوزېدل په ممکناتو کې نه راځي .

په نامه دَ هغه چا ، چې پښتنه نه ده خو زما دَ ځينو پښتو کتابونو دَ چاپَولو سره سره يې زما دَ پښتني شعري افکارو په انګلسۍ کې ژباړل شوې کتاب (ټوئيسټ آف فېټس) په نړۍ کې دَ خپرَولو دَ پاره دَ الې بولنګ سره تر خپله وسه کومک هم شامل کړی دی. هو ... زما اشاره دلته زما دَ ګراني کور ودانې ډاکټر وهيبه سکاني افضل په لور ده، چې زما دَ ژوند دَ اصل روح او خوږې لورکۍ هديل بريښنا افضل خان مثالي مور هم ده .

افضل شوق

څه خو به وايم

افضل شوق خپله شعري مجموعه چاپ کوي او ولې به يې نه چاپ کوي چې اوس په شعر وئيلو کې پوخ کاره يادېدی شي. او برسېره پر دې، دَ ځان دَ انفراديت دَ مُشخص کولو په کار، دَ ملګرو نه که زيات اخته نه دی نو کم هم نه دی. دَ ده هسې شعرونه آخر څه ته اوچته غاړه غزَوي...

مازي دَ يار دَ موسولو په نيت
تو که په ځان کول څه تو که نه ده

دَ زړه په لوري هره تلونکې لاره
ازغي ازغي ده سر تر پايه څله؟

لمحه لمحه مې له وسواسه دَ مرګ
ځي او راځي زړه ته دَ ډار اند ښنې

يو احساس دَ ژوند دی شوقه چې ما وژني
بل مرګي ژوندی ساتلی يم په وار وار

دا رنګ ګوا دَ ده په اړه دَ فکري اثباتيت رنګ دی چې که هم دغه يې رنګ او ګرځېدو ، نو دَ ده په لوی شاعر جوړېدو کې به هيڅ شک نه شي پاتې. په اصل کې شعر وئينه يو عجب فن دی ، چې په يوه وخت دَ فکر پوخ والی هم غواړي ، دَ جذبې نرماي او تودش هم او دَ ټکو مناسب او ښکلی چُونډ هم. په دې کې که يو څه کم شي نو خبره پوره يا په زړه پوری او يا دَ وارو زمانو غږ لرونکي نه ښکاري. دَ مثال په طور صرف دَ ماضي ذکر هم کُليت موندلی شي که چرته دغه پورته اسباب په کې برابر وي.

ياد ماضي عذاب هی يارو
چهين لې مُجهسې حافظه مېرا

اوس زما دَ خیال دَ تصدیق دپاره شاید چې نور بحث ضروري نه وي .... هن نو وئیل مې دا چې ـــــ دَ افضل شوق پر دغه حقیقت نظر دی او چې تظر یې پوره وي نو مخکې ذکر شوي شعرونه تري په آسانه خپل وجود مومي ، ګڼې دائی هم دَ تبر ببر ښکار شي او هسې شیان هم یقیناً په دې مجموعه کې شته .

افضل شوق زما په نزد دَ نظم او په نظم کې هم دَ مختصر نظم شاعر دی . دلته دَ ده کړاؤ ، فکري وحدت او دَ موضوع تفصیل زیات پرله پوری لیده شي ـــــ دَ مثال په طور دوه نظمونه وړاندې کوم .

""پیسې ""

دَ سهار له لمر ختو
دَ مانښام تر خورېدو
ټول اقدار دَ ژوندانه
ورکړه راکړه ، بد او ښه
ګوا هر څه او تقاضې
نن سبا ښکاري پیسې

""پېژند ګلوي""

خبر نه یم
چې زه څوک یم ؟
دَ چا خپل یم ؟
پرېدې څوک دي ؟
بس فقط دومره پوهېږم
چې ساه اخلم
کانې نه یم
وینم ، اورم

Khyber.ORG

بُوتی نه یم
خو په ژبه ، زه بې ژبې
دَ بې حسه بُت په شان یم
زه انسان یم
هو ، انسان یم

لکه ما چې اووئیل چې دائی دَ مختصر نظم شاعر دی نو په دې اړه پورتني دوه نظمونه په اختصار کې تفصیل هم ښاي او دَ ده دَ فکر په تجربې کې ـــــ دَ تجربې بیان هم . هم دغسې دَ ده نظم "تفس" او "دَ ضمیر ژغ" او ځینې نور نظمونه پوره نظمونه یاد ښدی شي .

دا یو عجبه حقیقت دی چې دَ نظم ویونکي شاعر به دَ شعریت خوا اکثره دَ ده په نظر کې نه وي او یا به یې کمزوره وي. دَ دې سبب له نورو اسبابو نه علاوه دا هم دی چې نظم وَ فکر ته زیات دَ ملګرتیا لاس ورکوي او غزل وَ جذبې ته . ځکه نظم ګو شاعر اکثره نظم ویونکی یوا ځې نه پاتې کېږي .. غزل هم لیکي . او دَ شعریت هغه خوا دلته پوره کړي . په افضل شوق کې دا څه قدرتي غوندي مجبوري ده چې څه کم څه زیات کم چرته نا چرته پاتې کېږي . دَ دې باوجود که دَ ده نظمونه دَ اختصار دَ صفت له کبله دَ ده په وس کې ځان په ډېرو ځایو کې ښاي نو دا به یې زیار هم ګنهو او کمال هم .

افضل شوق موضوعات لري . نظم ویونکی شاعر دَ غزل ویونکي په مقابله کې په دې اړه فوقیت لري چې هغه که هر څو مخته تګ اوغواړي نو چوکاټ نه له سره نه شي وتی . دَ مثال په طور غزل دَ حُسن له لطافت او دَ عشق له سرخمۍ نه د ښخوا آخوا څومره تلی شي ، دَ معاملې یو پوهاند ښه بوهېږي . کائنات یې موضوع دی خو لطیف او خواږه اړخونه به یې تر بحث لاندې وي . لاکن نظم کمپیوټر هم موضوع ګرځولی شي ، که جُزیات یې سم بیان شي . ګوا دَ نظم شاعر مفکر او تر حد دَ پاسه دَ یو شي نفسیات بین ضرور وي ، ګنې تفضیل ته معامله څنګه وتی شي ؟ او بیا هر نظم نوې بیان . یوه نوې اډانه او یو نوې ښار عمارت کوي. ځکه تر ګلیو لاندې نه شي راتلی او پدې اړه دَ نظم ویونکي ذهن زیاته زرخېز (Fertile) ګڼلی کېدی شي .

هن... لکه پورته چې ما اووئيل ، افضل شوق دَ نظم وئينې ملکه زياته لري. ذهن به يې که پوره فکري نه وي نو له څلورو نه دري برخې خو به ضرور وي او که داسې نه واى نو دا کار دَ بېکارۍ به يې ولې په سر اخيستو چې مروجې سانچې (دَ غزل) پرېږدي او نوي سانچې (نظم) خپلې کړي.

ما لکه اول چې اووئيل چې ښه ښه نظمونه يې شته او زما له ده سره نيږدې تعلق هم دا راته په ګوته کړي ده چې که دائى نظم ته پوره متوجه شي نو ..... دَ کار شاعر به اوګرځي او پښتو ادب به له موضوعاتو نه ډک او په موضوعاتو به مړ شى .

په آخر کې به دا اووايم چې دَ عبدالغني مبارز او عبدالسلام جوهر نه يې راواخلې تر محمود اياز او سهيل جعفر خټک پورې ، دَ دغه کهول (چې دَ تېرو لسو دولسو کالو نه شاعري کوي) يو داسې شاعر دى چې خپله څېره هم لري او خپل انفراديت په قائمه ولو کې بوخت هم . دَ دغه کهول المیه دا ده چې شاته يې سم دستي دَ سيد خېرمحمدعارف، ابوالخېرځلاند ، ګل شاه خوستي، سعيدګوهر، عبدالکريم بريالى، عمرګل عسکر او سرور سودائي کهول ولاړ دى او څه وروسته مقدس خان معصوم، صاحبزاده حميدالله ، زه او نور يُو ـــــ دا ټول ګوا دَ دغې صدى دَ دويمې پنځوسمې بعد تحريکونه دي چې که دوئ خپل تشخُص په نوي فکر او نوي موضوع نه په کې اولري نو دَ روايت تسلسل به يو خوا ختم شي او دَ نوي موضوعاتو راتګ به بل خوا .

زه په يو څو ټکو کې ګوا دَ افضل شوق په اړه خپله دا وينا دغسې تمام ته رسَولى شم چې دائ دي غزل او نظم دواړه ليکي ولې چې زه ورته په دواړو کې اُمېندونه لرم. که هسې مه واى نو ما به اول دَ ده دَ غزل شعرونه نه ورکول. لاکن نظم ته دي دومره توجه ورکړي (دَ پورته شعريت هم درلولو په خيال) چې دائ زمونږ دَ ادب لمنه په موضوعاتو ډکه کړي. اقبال غزلونه دَ نظم په ژبه اووئيل ، دائ دي نظمونه دَ غزل په ژبه اووای. دا به دَ ده دَ شعريت حرف هم پوره کړي. په موجوده حال دَ ده دا مجموعه نوې هم ده او زړه راکښونکې هم چې نظمونه په کې جدا رنګ لري او غزلونه هم څه هسې رنګ....

تنده به وژني ما تر څو دَ آرزوګانو په دشت
کله به بخته!! راکوې ماته بلنه دَ ژوند

ژوند لکه لوُخړه ، زما وَ ستړګو ته
ټول څېزونه هیڅ کړي په ګړځنه لار

ناپوهه نه ده ، خو دَ نوي پېښغلتوب دَلاسه
نه پوهه وي په مینه ځان او نه سړی ګڼي ما

پروفېسر رب نواز مایل

دَ کتاب لومړی فلیپ

افضل شوق زمونږ دَ سیمې یو نامتو زُلمی او مخور شاعر دی. په خصوصي توګه په نوي کهول او په نوی ادبي دُنیا کې ځان له یو داسې لوړ مقام لري چې دَ دوئ نوم دَ نوي کهول دَ لومړي قطار په لیکوالانو کې په ویاړ اخیستل کېدای شي. دائ یو خپل انداز، خپل اُسلوب او خپل یو فکر لري ـــ او دائ دَخپل لیک او انداز له کبله په جوت ډول پېژندل کېږي. دَ فکر ژورتیا او دَ خپل چاپېرچل دَ مسائلو کتنه.. او مخته راویستل دَ افضل شوق دَ شاعرۍ غوره خصوصیت دی.

په شاعرۍ کې نظم او غزل جلا جلا میدانونه دي لاکن افضل شوق په دې دواړو میدانونو کې دَ خپل فکر آس برابر زغلولی دی. لاکن دَ ده دې مجموعې " شلېدلی امېل " څخه دا څرګندېږي چې نظم دَ ده دَ خوښې میدان دی او هیله ده چې په آئنده څو کالونو کې به دائ ځانته ډېر لوړ مقام پیدا کړي. په لنډ نظم کې په خصوصي توګه افضل شوق چې څومره په قدرت خپل مافی الضمیر څرګندولی شي ، هغه ډېر کم شاعران کولی شي.

هم دا رنګه زه هیله کوم چې دَ افضل شوق دَ شاعرۍ دا مجموعه به په پشتو ادب کې دَ ویاړ وړ زیاتوب وګرځي او په درنه سترګه به ورته وکتلی شي.

سرور سودائي
۱۹۸۸/۲/۳

دَ کتاب دویم فلیپ

افضل شوق په حقله په څو کرښو کې دَ خپلې رائیې اظهار، که اووایم چې نه صرف ګران دی بلکې ناممکن هم دی. ولې چې افضل شوق زمونږ دَ نوې قبیلې ځوان او ډېر ښه شاعر دی. هغه که نظم لیکي او که غزل .. دواړه ښه لیکي. او کله کله خو زه دَ هغه په شاعرۍ ګې ډېره بې ساختګي محسوسوم او زما په نزد په شاعرۍ کې تر ټولو لوی کمال هم دغه بې ساختګي ده. په خالي الفاظو او دَ فن په پېچیدګیانو شاعري، شاعري خو وي خو شاید چې دومره اثر په کې نه وي. او ښه شاعر کله هم دا پابندیاني نه قبلوي. هغه خو دَ زړه خبره کوي او هغه خبره که په ځان پسخوند وهل وي هم، نو ځان تري نه ژغوري .. لکه شوق چې واي

مازې دَ یار دَ موسولو په نیت
ټوکه په ځان کول څه ټوکه نه ده

افضل شوق په حقله زه کم از کم هیڅ پېښن ګوئي نه شم کولی، ولې چې پېښن ګوئي خو به هغه خلګ کوي چې په دا فن ډېر ښه پوهېږي او دَ دغه فن په پېچیدګیانو پوهېږي. زه پخپله اوس دا وئیل غواړم چې په دا لږ عمر کې افضل شوق چې څومره کار کړی دی .. ډېر ښه دی او مخ کې خو به هغه نور هم ډېر څه کوي. نو باید چې په دې لږ عمر کې دَ افضل شوق وَ دې کار ته په درنه سترګه اوګورو.

سهیل جعفر
۱۹۸۸/۲/۳

نو وَ به وایم

ښه مې په زړه دي .... چې تکه سپينه ورځ به وه ، خو په ما باندې توره شپه .... ځکه چې زما دَ ويدې نصيبې تورو زُلفو به دَ ګنې وريځې په چم له ما څخه دَ رُوڼ لمر ژېړې وړانګې ژغورلې. لاکن دَ خوب وَ پستې غېږې ته به په دې نه ورتلم چې زه دَ خپلې نصيبې دَ کټ وَ سر ته ناست له مودو راهسې دَ هغې دَ ويښېدو په انتظار وم ـــــ ما وئيل داسې نه ، چې دلته زه ويده شم او هلته نصيبه را ويښه شی. ولې چې ما غوښتل ، چې څنګه يې سترګې دَ خوبه رُوڼې شي نو زه به ورته خپله خالي لمن نيسم او دا به يې دَ سکون په پيرزۈينو راډکوي. وروسته له دې به يې زه په سترګو کې دَ مُراد هغه چينه لټوم چې دَ امکان په لاره زما رسېده ورته ګران ؤ .... ببخي ګران.

ولې چې ما په يو داسې کور کې سترګې غړَولي وې چې دَ زړې کنډوالې غوندې به يې دبوالونو خپل تبر هېر وختونه ژړَول ، دَ کوټو دروازو به دَ تړلو په وخت په هغه کور کې دَ اوسېدونکو لورِه او خلاسولو په وخت دَ هغوئ دَ ځواني مرګو تلوسو دَ وِير ترانې ژغوَلې. لا چې يادېدلو خوبه کور، لاکن ؤ به په مثال دَ يو قفس ، چې دَ بند ېځونو ګړدکې خو به يې په اوسېدونکو راجارباسلي وې ... خو دَ باران له څاڅکو ، دَ تيارو له يرغله او دَ ژمې او دوبې له تودو سړو بادونو به يې نه شولو ژغورلی.

نو ځکه .... که ما دَ خپلوانو او خواځُورِو مخته خپلې فطري تقاضې تر سره رسَولو دپاره دَ حالاتو دَ دېبانو سره غېږ نه شوله ايستلی نو پټ په پټه خو مې نو سر دَ دبوالونو سره وهلی شو ..... هو .... ما به خپلې محرومياني ژړَولې او څنګه چې به وخت مخ په وړاندې تېرېدلو ، نو زه به دَ خپلو ګُماني اوښکو په سېلاؤ کې ـــ دَ غمونو دَ يوغټ او ژوَر سمندر په لور بهېدم. او لا ، کله چې به دَ سمندر په اوبو ورګډ شوم ، نو يو لاس به زما په لورې راوَغزېدو او زه به يې دَ وچې په خوا ورکښ کړم . دغه لاس ، لاس نه ؤ ... يوه حوصله وه، يو همت ؤ ـــــ حتی چې پښتو وه ، چې په ما کې يې دَ ژوند دَ تېرَولو او دَ حالاتو سره دَ جنګېدلو يوه تکړه جذبه پيدا کړه.

بس .... بيا نو څه ؤ چې زه دَ رښتيا وَ نړۍ ته راستون شوم او نصيبه مې هغسې دَ حالاتو په مات کټ ويده پرېښوله ..... دا کست مې وکړو چې زه به هغه ټول نيمګړي ارمانونه پوره کوم

چې ما ړومبی په نصیبې باندې پوره کول غوښتو. اوس به یویو دَ تدبیر په تار کې پئیم او دَ هغې دَ کټ په پښې به یې راټالوم .

دلته چې ما څنګه امبل وَ پئیلو، نو هلته مې سم دستي نصیبه په کټ کې له خوبه جګه راکښېنسته او ما هم دَ کټ دَ پښې په ځای دَ خپلو تدبیرونو هغه امبل دَ نصیبې په غاړه کې واچولو او دَ یو فاتح په حېث ورته په ډېر ویاړ وَ موسېدم ـــــــ خو نصیبې راته دَ مننې دَ یو دوؤ تورو وئیلو په ځای زما دَ تدبیرونو امبل دَ لاس په جټکه وَشلولو او په سینې پورې یې داسې په ټینګه وَ نیولم چې دَ ژوندون په اړه لیدل شوي ټول خوبونه یې رارښتیا کړو. خو ... له بده مرغه مې دَ مُراد هغه چینه بیا هم وَ نه لیده .. چې ما به دَ ورکو غوښته او لا ، چې یې غواړم اوس هم .... ګوا دَ وخت ترټلي او لمر سېځلي هر انسان دَ تندي دَ ماتولو چینه . هم ځکه خو زه په فطرت هغه پاته شوم څنګه چې ړُومبی وم .

افضل شوق۔ کوئټه

فهرست

دَ غزل برخه 14
غزل 15
دَ نظم برخه 50
نعت شريف 51
ماتې څانګې 51
مړه پلونه 52
اور او اوبه 52
ژوندی مَړی 52
څوک خپل، څوک پرېدی 53
حېرت وړې سترګې 53
په شېبو ګې دَ هجر 54
سل څېرې 55
تسليمې جذبې 55
کور کور يو مزار 56
بې حسه دېوال 56
ويدې لمحې 57
پښتنې هوډه 57
رسوائي 58
دَ ضمير ژغ 59
دمامې 59
شلې پښې 60
پلمه 60
څه شوه پښتو ؟ 61
هغه هم ته وې 61
پټ لمر 62

سپينې مانې 62
اوږد مزل 63
زړه 63
يوه پوښتنه 64
سترګې 64
په ځله يوه او په زړه بله 65
قلم 66
ګونګۍ مينه 66
بڅرکې او يرې 67
دَ سبا په آئينو کې 67
خالي ځانګو 68
وام 69
څه تمه ؟ 69
دَ خپلې لاسه 69
بېلېدل ګران دي 70
عدالت 70
هکله 71
لټون دَ سيوري 71
اشتهار 72
دَ وخت زلزلې 73
خپلواکه کوچۍ 73
برخې 74
کرښې دَ يار په نامه 74
وينې شپه 75
ترانه دَ ياغي مينې 76
کورَ کی 76
ژوندۍ ادیره 77
خيالي ټرون 77

مینه 78
دَ ګل په نامه 79
پټ پُټانې 79
پښتنه پېغله 80
دي آئرن اېج 81
یوازې نه یم 81
سباؤن 82
پیسې 82
نفس 83
یوه خطا 83
عقیده زما دَ مینې 84
څوک به واي دَ ناز غاړې ؟ 84
جنون 85
ړنده نړۍ 86
؟ 86
پښتو 87
فاصلې 88
ازلي ټرون 89
دَ رڼا ملګري 89
دَ طلب تنده 90
ټپ دَ نامه 90
تلکې 91
آخري سندره 91

دَ غزل برخه

نعتیه غزل

تږي اروا يم ..... اوبښده غواړمه
تا ته دَ ژوند چينې درتله غواړمه

فقط مې ته زړه ته بيا ځې او راځې
مقصد چې زه دَ ژوندانه غواړمه

يخ شي لفظونه زما دَ ژبې په سر
ستا په بابت چې ژغښده غواړمه

خوښَوم ځان هم وچه پاڼه لاکن
زه ستا په پښو کې رغړښده غواړمه

ټولې کړه زُلفې زما له سترګو دَ شپې
ځلنده لمره !! ويښښده غواړمه

راکړه په ګوتو خپله لار اشنايه!
منزل ته زه شوق رسښده غواړمه

غزل

لاخو دَ باد مسته څپه يې ، چې په لاس نه راځې
لا خو جل نه يې ، فرښته يې چې په لاس نه راځې

لاخومې بخت دی ستا په وار باندې تورسپې څټلی
لا خو بيا ته زما نصيبه يې ، چې په لاس نه راځې

لا خو چُړتو دَ سباؤن يم زه اخيستی په سر

لا خو بيا ته تبره لمحه يې ، چې په لاس نه راځې

لا خو ځنګېږم شپه او ورځ ستا دَ يادو په ټال کې
لا خو دَ شعر هغه مصرعه يې چې په لاس نه راځې

لا خو زه ړوند يم ، سترګې هسې ټپوم درپسې
لا خو بيا ته خيالي وړانګه يې چې په لاس نه راځې

لا خو زه خپله په قفس کې دَ خپل شوق قيدي يم
لا خو بيا ته په ځان غره يې چې په لاس نه راځې

غزل

دا دَ مينې لېونتوب دی ، که جنون دی نه پوهېږم
زما دَ ويښو سترګو خوب دی ، که ژوند ون دی نه پوهېږم

پاڼه پاڼه غوړېده کړم ، چې ښکلاؤ تخنوي ما
دا اثر دَ زُلميتوب دی ، که افسون دی نه پوهېږم

څه سوب دی چې تاوېږم دَ لمبې غوندې له جوشه
زړه زَما يو سَوی چوب دی ، که مجنون دی نه پوهېږم

يو سېځل په اور دَ مينې ، بلې خوا پسخوند او ظلم
دا عجبه شان زياتوب دی ، که قانون دی نه پوهېږم

دَ يار سترګې په ما سرې وي خُدای خبر چې مُدام ولې
دا يې خوُی دَ ما شو متوب دی که هسکون دی نه پوهېږم

تر سهاره په سرو اوښکو ټوله شپه رُونوَل شوقه !

Khyber.ORG

له سکونه یاغي توب دی ، که مرګون نه پوهېږم

غزل

چې پلمه ستا دَ ګودر یم ، نو هم ښه یم
که په ژوند ژېړ مازیګر یم ، نو هم ښه یم

چې بې تا نه رښتیا کېږي په سهار لا
که دَ خوب هغه منظر یم ، نو هم ښه یم

چې مَړي مې کچکولی ستر ګې په دید وي
که دي بیا ملنګ دَ دریم ، نو هم ښه یم

چې په سر دَ یار له خپله پخلا بخته
که ټول عمر مرَور یم ، نو هم ښه یم

چې زه شوق لا دَ زړګي په حېثیت ستا
که بندي ستا دَ ځیګر یم ، نو هم ښه یم

غزل

زه دي مزل کوم په پلونو باندې
ته مې ږدې پښې په ارمانونو باندې

زه دي له لمره په خپل سیوري ژغورم
ته کرَوې ما په اورونو باندې

Khyber.ORG

زه دي په لپو اوبَومه تنده
ته وژني ما په سرابونو باندې

زه دي په مينه احساسات تخنوم
ته مې ږدې مالګې په زخمونو باندې

زه په تا خورمه دَ زړه غوښې په شوق
ته کوې يَه په وصالونو باندې

غزل

څوني دروغ شوله ربښتيا دَ ژوند لا
چې باوري نه شوه يوساه دَ ژوند لا

ته دَ لمر سيال او زه دَ شپې علامت
تيارې ورکېږي په رڼا دَ ژوند لا

که وَ څيښمه سمندر په لپو
پاته به تږې وي اروا دَ ژوند لا

دَ زړه ويښتل په بڼو نه دی عجب
پلمه دَ وِير ښکاري ښکلا دَ ژوند لا

شوقه ! دَ مرګ له فرښتې څه ګيله
وايم چې بد دی نيت په تا دَ ژوند لا

غزل

تور په تندي تيَل څه ټوکه نه ده
دَ چا په نوم کښدل څه ټوکه نه ده

په زيژو کانړو دَ حسرت ترچيني
دَ لځو پښو مزل څه ټوکه نه ده

مازي دَ يار دَ موسَولو په نيت
ټوکه په ځان کول څه ټوکه نه ده

پښتو وئيل خو دي آسانه لاکن
پښتو ته ملا تړل څه ټوکه نه ده

يوازي زړه په بدل چاته شوقه!
سر په ورغوي ږدل څه ټوکه نه ده

غزل

څوک چې دَ ځان ګنمه زه هغه پرېږدی ګنې ما
پسخوند وهي را باندې تل او لښونی ګنې ما

نه مې ربلږې په يار غم او نه سختې دَ ژوند
که څه هم دای دَ لارې يو تبره ازغی ګنې ما

ناپوهه نه ده ، خو دَ نوې پېښلتوب دَ لاسه
نه پوهه وي په مينه ځان او نه سړی ګنې ما

زه يې دَ زړه وَر ټکوم ، خو دا کنه غوندې ده
نه اوري زما دَ مينې ژغ او هم ګونګی ګڼي ما

مينه مې ټوکه سنجَوي ، پوهېږم نه چې ولې
لا خو به وي خپله وړه او لا کوچنی ګڼي ما

په ځان کې ورک دی هر سړی او ځان ځاني ده شوقه !
چا ته به ژوند سپارمه زه ، څوک به زړګی ګڼي ما

غزل

څنګه به لنډ شي په سترګيا دا دَ عمرونو مزل
په سترګي لار دَ سترو سترو ساعتونو مزل

دلته ژوندون هم بې قراره دَ قرار په لټون
سم له انسان سره کوي په سرو اورونو مزل

اوس خو مې خپل خوشمړی رُوح هم دَ الوت په تمه
دَ مرګ وَ خوا ته لنډَوي دَ دې عمرونو مزل

په منډو ترنډو به تر څو داسې کوم په هيله
دَ آرزوګانو په دې دشت دَ اُميدونو مزل

په تورو شپو کې مې دَ غم ځوانې سرتورې تيارې
دَ سپين سهار په لور کوي دَ تورتمونو مزل

دلته به شوقه !! تړی ته تر څو په تړو لارو

وَ هرې تندې ته کوې دَ سرابونو مزل

غزل

یو ، غابنو دَ وخت چیچلی یم په وارروار
بل ، نصیب خپل کړَولی یم په وار وار

یو ، خو ته لوُر یې دَ غرونو ـ غرسنۍ یې
بل ، پښتو درته ترَلی یم په وار وار

یو ، خو ستا مینې ویده کړمه په ویښه
بل ، دي خوب را پاسَولی یم په وارروار

یو ، انَلی دَ رنجو په نیت هم تا یم
بل ، دي خپله خاک ګنلی یم په وارروار

یو ، مې ته برخه ګنلې دَ وجود یې
بل ، له ځانه در وتلی یم په وار وار

یو ، وسواس دَ ژوند دی شوقه چې ما وژني
بل ، مرګي ژوندی ساتلی یم په وار وار

غزل

زه چې په تا باندې شیدا یمه ، لا نور څه غواړې
ستا په وجود کې چې فنا یمه ، لا نور څه غواړې

Khyber.ORG

یو دي دَ مینې په لوظونو یم ولاړ لکه غر
بل دي لالیه په رضا یمه ، لا نور څه غواړې

ما خو هر څه درباندې وَ بائیلل په مینه مینه
زیاته خو ستا په نامه پایمه ، لا نور څه غواړې

غم دي اشنا که خوشحالیانې نه پرېږدي وَخنګ ته
زه چې سوب ستا دَ خندا یمه ، لا نور څه غواړې

لکه مجرم زه لاس تړلی ستا په مینه کې نن
وینبته وینبته ګوره رسوا یمه، لا نور څه غواړې

اوري که شوقه ! دَ ږلیِ غوندې هم کانې په ما
زه چې ملهم ستا دَ شفا یمه ، لا نور څه غواړې

غزل

چېرې دَ چا غریبي ، چېرې رسمونه دَ ښار
چېرې ستړیا ستومانې ، چېرې خندونه دَ لار

ورک به له یو بله کړي ، دغه تیارې ما او تا
چېرې دَ غلا اشنائي ، چېرې وختونه دَ څار

څنګه به نه وي مانده مینه په تول دَ خلوص
چېرې دا زما بې وسي ، چېرې ظلمونه دَ یار

دَ ژوندانه فلسفه .... ښکاري دغه یو تپوس

چېرې خندا خوشحالي ، چېرې چُرتونه دَ ډار

شوقه زړه کښونکی سپرلی لیدل په وینه هم خوب
چېرې ښکلا کاغذي ، چېرې ګلونه دَ هار

غزل

زړه مې وَ سپړي زخمونه ، چې دَ شپې تیارې خورې شي
مړه مې هم شي حسرتونه، چې دَ شپې تیارې خورې شي

تلوسې مې لکه ستورې ، وړاندې زما سترګو ته ټولې
واغوندي سپین کفنونه، چې دَ شپې تیارې خورې شي

دَ مئین سړي په برخه ، په سوب دَ یار ناترسه
وي سُلګی، وِیر او آهونه، چې دَ شپې تیارې خورې شي

څوک په اوښکو ،ځوک په مینه،څوک دَخپل وجود په وینه
بل کړي هر څوک څراغونه ، چې دَ شپې تیارې خورې شي

ځان سره مې رڼاګانې ، یُوسي ټولې آرزوګانې
پاته شو زه او غمونه ، چې دَ شپې تیارې خورې شي

څه دي شوقه په سکون کې ، رنګ، رڼا او په ژوندون کې
تت کړي هرڅه تورتمونه ،چې دَ شپې تیارې خورې شي

غزل

Khyber.ORG

که ژوندی ومه هم ، پښتو به کوم
که مړکېدمه هم ، پښتو به کوم

مازې یوه پلا دَ بڅرکې غوندې
که بربښېدمه هم ، پښتو به کوم

قسم په خدای چې دَپښتون په نامه
که ګاربدمه هم ، پښتو به کوم

دَ باد وَ مخې ته دَ خلې په چم
که رغړېدمه هم ، پښتو به کوم

ترسیورې لاندې دَ اورونو شوقه !
که اوسېدمه هم ، پښتو په کوم

غزل

شُونډې دَ حالاتو کله نه شي موسوَلی څوک
غم دَژوند فطرت دی، فطرت نه شي بدلولی څوک

سترګې خو مئینې شي ناڅاپه په یو چا ، ګنې
ځان دَ خپله لاسه اور ته نه شي غورځولی څوک

پلو غوندې به پاته شي سړی سړی ترشا په لار
ژوند دَ تمنا تر منزل نه شي رسَولی څوک

نن دَ تورو اوسپنو او کانړو په قدرونو کې

Khyber.ORG

وندې له هيڅا دَ خلوص نه شي خپلولی ځوک

خپل ځان دي فنا کړه په وجود کې زما وبربړه مه
بې له مرګه رُوح له تنه نه شي بېلولی ځوک

ته خوار به ترڅو لټوې شوقه ! دَ سکون چينې
زړه خو هغه دشت دی چې يې نه شي اوبولی ځوک

غزل

ټولې سرې سکروټې مړې شوې دَ ساړه اور په يره کې
پاته نه شو تود خلوص زياته دَ مينې په جذبه کې

مازې ، يو بل خطا باسو دَ دروغو په خبرو
ګڼې غله يُو مور له اصله دَ ربنتيا په معامله کې

زما له سترګو که عکسونه بيرته وران هم کړې لالیه !
ستا يادونه به ژوندي وي زما دَ زړه په جزيره کې

که شهيد هم شوم په مينه کې دَ يار په سر يَه خلګو !
زما دَ ګور سنخته به ښکاري ژوندی ياد په ادیره کې

ته ګڼې خپله ښکلا ياره ! په څه دَ کانې کړښه؟
داسې ډېر ګلان وچ شوې دي دَ منې په غرمه کې

ښکاري شوقه ! دَ غمونو ما ته ببلې ببلې ګونڅې
هر ساعت دَ ګونڅلکې زندګۍ په دې څېره کې

غزل

دَ خوشحاله ژوند په تمه کله چېرې کله چېرې
مَړی بخت په اوږو وړمه کله چېرې کله چېرې

دَ خپل تږو حسرتونو دَ یو ګوټ تسکین دَپاره
زړه په لاس کې ګرځومه کله چېرې کله چېرې

دَیو ګل وَ نندارې ته په سپېره ویجاړه دشت کې
مړاؤې سترګې غړَومه کله چېرې کله چېرې

زه هم ځانته شنه لُوخړه یم په ځیر دَ محرومیانو
په سر خاورې بادَومه کله چېرې کله چېرې

زه یو پاڼه ، وچه پاڼه ، دَ سیلۍ دَ مخې پاڼه
ځان دَ مرګ له پښو ساتمه کله چېرې کله چېرې

دَ بې کوره ژوند دَ لاسه په تودو غرمو کې شوقه !
ځانته سیوری لټومه کله چېرې کله چېرې

غزل

دوې لمحې مې هم بې غمه نه پرېږدي تنده او لوږه
ما په ځان پسې پسې تل زغلوي تنده او لوږه

لا مې مړ کړه لویه خدایه !لا مې کانې په وجود کړه

چې نه دغه زندګي وي او نه وي تنده او لوږه

دَ ناترسه وخت څاپېړې زما په مخ لګي او ژاړم
خود به ژاړم، چې مې اوښکې ماتوي تنده او لوږه

نه خو کورلرم، نه کلی، نه مې بل ښکاره مسکن شته
لور په لور مې په دې ژوند کې ګرځوي تنده او لوږه

په هر ګام، په هره لاره، دَ انسان په برخه وي تل
ژړاګانې او غمونه، محرومي تنده او لوږه

راشه شوقه چې په ګډه هغه ژوند ما او تا خپل کړو
چې همېش په یوه حال وي، نه لري تنده او لوږه

غزل

لکه هوا، په سُرت ګُلېږې راته
وینم دي نه خو محسوسېږې راته

ویلې شوم زه مانښام ته ستا دَ زُلفو
ته لا په لمر حُسن کوکېږې راته

پام دي غلط په شاعرۍ کړم څنګه
قسم په خدای ډېره یادېږې راته

کله رانجه هم شه په سترګو کې زما
ترخو به زړه زړه کې ګُوتېږې راته؟

هرې څېرې ته شوقه ګورم ځکه
چې په هر چا کې ته ښکارېږې راته

غزل

وینم له ځان سره سره زه همېشه ملګرې
دَ ورځې دا خپله سایه ، دَ شپې تیاره ملګرې

لا خو بد بخته یمه زه ، لا به یم سوړ په خلوص
چې نه لرم خوا خوُږی یار ، نه یو خوږه ملګرې

په هیله هیله دَ سپرلي مې تولې پېغلې لمحې
دَ وچو پانو په شان شوې له باد سره ملګرې

زه هم هغه ، ته هم هغه ، خو نن دَ مینې په څیر
نه شولو پاته زه او ته یاره ! هغه ملګرې

چرته چې ځم ، سره سره مې وي دَ سیورې په شان
دَ ژوند احساس او دَ مرګې یو وسوسه ملګرې

که څه هم ښکارم بې اشنا ، یوازې نه یم شوقه !
لرمه زه هم په جهان یو اندېښنه ملګرې

غزل

چرته جهان، چرته دَ خوار اندېښنې

لیک: افضل شوک

Khyber.ORG

یو دَ مانښام ، بل دَ سهار اندښنې

واي وَ ماته ښه راغلی په خندا
دَ ژوندانه په هره لار اندښنې

چېرې به ځغلي دا انسان له ژونده
پرتې دي لورپه لورامبار اندښنې

سړی سړی نن ژړَوي په سل ډؤل
یکې یوازې دَ روزګار اندښنې

لمحه لمحه مې له وسواسه دَ مرګ
ځي او راځي زړه ته دَ ډار اندښنې

دَ تللي درد دَ بیا راتګ په هیله
لوبَوي شوق دَ انتظار اندښنې

غزل

تر څو به لویه خدایه ! زه ګالم خوږمنې څړیکې
دَ سرو سرو پُرهرونو او دَ غم خوږمنې څړیکې

ساړه ساړه آهونه او سُلګی مې دي په برخه
که ویښ یم که ویده یم، تل زغمم خوږمنې څړیکې

ځګېروی لرم له درده دوې شپې مې آرام نه شته
په ما کې مسلسل کوي ماتم خوږمنې څړیکې

زه هم دَ ژوند دَ لاسه په وجود لکه یو زخم
په خوږو کې راګېر یم ، لوبَوم خوږمنې څړیکې

دَ مینې له ړومبۍ ورځې په تاؤ دَ خپلو ساهو
تر اوسه لا دَ زړه ټکورَوم خوږمنې څړیکې

لا څه دي که یې وَ چاؤدي سل ځایه دَ زړه غوښې
په برخه دي دَ شوق هغسې هم خوږمنې څړیکې

غزل

غم به تر څو درَوي غرونه وایه؟
زما او ستا ترمنځ سکونه ! وایه؟

چې له ستړیاؤ او له لوږو تندو
په تا کې نورځه دي ژوندونه ! وایه؟

راشه په مینه مې مرئیې کړه جنۍ
غلا کوې څله زما خوبونه ، وایه؟

زه یمه شل په پښو او ته غرسنۍ
څه به مو یو شي قسمتونه ، وایه؟

په مورنۍ ژبه که شولې ګونګې
شمله دي څوک مني پښتونه ! وایه؟

Khyber.ORG

ترڅو به شوق وي وچه پاڼه غوندې
نصيبه! څه شول بهارونه وايه؟

غزل

ستا په څېره دَ زُلفو لوېږي سيورې
که ماځيګر شو ، چې خورېږي سيورې

ببلتون دَ يار نه دی عجب په مانبام
له سُرته هم په شپه ببلېږي سيورې

په پښو کې ستا ږدمه زړګی له خياله
که دېوالو خوا ته ټولېږي سيورې

چې لمر دی اور، نو به په مځکې هم خود
سم له انسان سره سوځېږي سيورې

شپه که هر څو وېرَوي سترګې شوقه!
رڼا ته بيا هم نه تم کېږي سيورې

غزل

لمده لمده غوندې په اوښکو يوه سپينه څېره
ګړۍ ګړۍ مخته راځي دَ چا غمګينه څېره

مينه خو پرېږده، اقرار پرېږده، چې په ترڅ کتو هم
خوله خوله شي دَ اشنا يخه واؤرينه څېره

ما دي په غلو سترګو کې غلا دَ مينې وَ نيوله
پټه چې تا کړه په پلؤ له ما سپورمينه څېره

کله سپورمۍ ، کله دَ لمر، کله دَ ستورو په نوم
لمانځم په مينه دَ ښائيسته يار نازنينه څېره

ښکاري اوس هم راته هغئ لا دَ ګُمان په سترګو
دَ بُت په شان هغه ګونګۍ غوندې حسينه څېره

شوق هم اکثره په خوبو کې منتظره دَ ځان
وينې په اوښکو کې لمده دَ چا مسکينه څېره

غزل

آورې تر ټاک له خپله ګائيه څله ؟
جامې څيرې په ما اشنايه څله؟

هلته په سترګو کې ګائېږې راته
دلته په ژبه ګونګ شې وايه څله؟

که نصيب نه وای دَ مانيانو ملنګ
کېږدۍ به څيرې وای سل ځايه څله؟

دَ زړه په لورې هره تلونکې لاره
ازغې ازغې ده سر تر پايه څله؟

Khyber.ORG

لوړ لمنې که ډکېږي په خواست
منګول دَ شوق خالي ده خدایه ! څله؟

غزل

ته مې رُوح ، ته مې زړګی ، ته مې ښه
له خپله ځانه ، ځانته ما نیږدې ګنه

څه به وکړي ، دَ غماز درانه ژغونه
که زمونږ مینه شي په غوږ ور ته کنه

دَ وصال په تمه یاره ! ورځې شپې زما
دَ فراق په مېچن دومره مه اړه

خپلو اوښکو غوندې ما سترګو ککو نه
دَ ښو په چاڼ له درده مه چړه

دَ وجود په وچ چمن شنبزه نه غواړم
بس سپرلیه ! دَ زړه ګل مې وَسپړه

تورې شپې که رُونړوَل غواړې اې شوقه !
تر سپوږمۍ هم دَ درد اوښکه وي رڼه

غزل

زړې کړلې حالاتو زما تورسرې تلوسې
هغه له خپله بخته مرَورَې تلوسې

دَ وخت په سترو لارو ، په هر ګام ، هره شېبه
نُوکان وهي ډُوبرېږي سربېرې تلوسې

همېش مې سترګو وړاندې دَ ټپي مارغه په شان
بې وسه ټپَرېږي پرې وزرې تلوسې

نه ځان سپاري وَ مرګ ته او نه توان لري دَ تګ
پرتې مې ګور په غاړه دي سپين سرې تلوسې

کله چې يرغل دَ محرومیانو په ما وَشي
هم ماتې مې په ملا شي زورَوري تلوسې

وينم شوقه تل دَ زړه په خلاسو دربچو کې
دَ وخت وَ ښو لمحو ته منتظرې تلوسې

غزل

چې زما په وينو پرېمنځې منګولې
بيا به وَبل ته نه کړې سرې منګولې

ستا دَ خبرې ښائيست څه کم دی چې لا
دَ بُوډی ټال ته اچوې منګولې

ګوره چې زما په غم ، غمجنه نه شې
ګنې په ځان به لګوې منګولې

ستا دَ نصيب کړښې له ما ژغېږې
له چا او چا به پُټوې منګولې؟

زړه که دي شوق ته ټالې نه وهي نو
څله په مخ له شرمه ړوند منګولې

غزل

کوڅه کوڅه دَ ژوندون سپېره پرته ده څونې
لمحه لمحه دَ سکون په وِير اخته ده څونې

دَ نوې ژوند په لانجو او دَ خلوص په زوال
څېره څېره دَ پرون نن غمزده ده څونې

مينه رښتيا ده اشنا ، رښتيا پُټېږې کله؟
قيصه قيصه دَ مجنون ، ګوره ښکاره ده څونې

نه شته ريښتونی خلوص، ښکاري يوازې غرض
جذبه جذبه دَ ټرون ، په خوند ترخه ده څونې

دَ ورځې شپې تر وصال، شوقه په لارکې دَ عشق
شېبه شېبه دَ بېلتون ، په کچ اوړده ده څونې

غزل

نخښې په لاره ستا دَ پښو غواړمه
خيالي اشنا تا له مُودو غواړمه

مځکه بې تا را ته سور اور ده ځکه
لاره آسمان ته دَ ختو غواړمه

زياته خو ورک شومه له ځانه زه هم
لا به ستا سترګې څو تر څو غواړمه

په ويښو سترګو ستا ليدل لکه خوب
ورک دي دَ خيال په جزيرو غواړمه

وَخم دوه لاسه چې دَ ژوند له ښاره
خود به مسکن په اديرو غواړمه

راشه چې خپل شو ،له پربدئيو شوقه !
پښتو به درکړم ، خو پښتو غواړمه

غزل

کله چې ژوند عبث دَ مرګ يو وسوسه وګنم
نو خپل وجود هم په ژوندي ځان اديره وګنم

بيرته راغبرګه شي زما چيغه له هر لوري دَ غره
دا خپل احساس چې دَ ژوندون په تول مانده وګنم

اور اور بدن هم په دې خيال شي يخه واؤره زما
چې کله ځان دَ لمر لالي سړه سايه وګنم

Khyber.ORG

دَ سترګو وړاندې راته تت شي څرکېدونکی لمر هم
چې نصیبه دَ ژوندانه په ورځ ویده وګنم

زړګی مې وَغواړي چې اوښکه اوښکه شم په وجود
شوقه! چې ستا خیالي مانۍ هم کنډواله وګنم

غزل

نه رسي سر ته یو منزل یوازې
ګران دی دَ ژوند په لاره تلل یوازې

لایې په ګور کې ، لا دَ کور په غولې
اور دی سوراور دی اوسېدل یوازې

یو وسوسې دي، بل دَ مرګ علامې
دی زنکدن شپه تېرَول یوازې

که اوسېده کړم په جهان کې،نو څه؟
بې تا خپل ځان ګڼمه تل یوازې

په ګُوبۍ ځان خو هیڅ امکان نه لري
دَ غم په سېند کې ژوند کول یوازې

له ځانه لاس وینځل دی شوقه ! فقط
بڅرکې غوندې غورځېدل یوازې

غزل

نه مې پرېږدي سيلۍ بادونه دَ سپرلي په غېږ کې
پاڼه وجود رغړم زه خوار دَ زندګي په غېږ کې

چا خو له خوبه ولاړ وَلید دَ خپل خوښې محل
او لا دَ چا کیږدۍ کړه څیرې ، بې وسي په غېږ کې

دَ پېغلتوب په هیله هیله زما ماشومه مینه
مړه په ارمان شوه له مُودو دَ محرومي په غېږ کې

کله خو ته هم غړَوه سترګې سهار په سپېدو
ترڅو به بخته ! توره شپه تا کړَوي په غېږ کې

دَ هجر شپې ستا دي قسم وي په دې خپلو تیارو
خوب ته مې پرېږده ، چې ما یار ته وَر ولي په غېږ کې

وَ سپاره شوقه ! اُمېدونه هم وَ هغه کور ته
چېرې چې مرګ ستا آرزوګاني ویدَوي په غېږ کې

غزل

له تا مې ژوند ، له تا مرګی دی
بې تا مې کور هم کورَکی دی

تمه له چا دَ خپلوۍ څنګه ؟
ما ته لا خپل وجود پرېدی دی

هرې قفس غوندې سينې کې
تندې نيولی يو زړګی دی

دَ يوه کور په غولې هم .... لا
څوک سکنی، څوک مېرنی دی

هسې دي سترګو کې تلمه
ګنې خو زړه مې ستا مرئيی دی

په لاس کوې ، که ماتوَې يې
شوق دَ شيشې نازک بنګړی دی

غزل

نه کړې ثمر دا بې ثمره شينکی ونه دَ ژوند
تش په اُميد پای هر څېز ، هره غوښتنه دَ ژوند

زړګيه ! مه غواړه فرار، ته په کوګل کې ښه يې
دَ بخت په تا دغه پيرزؤ شي، پيرزؤينه دَ ژوند

تنده به وژني ما تر څو دَ آرزوګانو په دشت
کله به بخته ! راکوې ما ته بلنه دَ ژوند

دَ بخت په دې يو څو ګلرنګه دقيقو څه باور
يادېږي لار هغسې هم درسته ازغنه دَ ژوند

اريان په دې يم چې کوم کوم پُرهار به زه ګنډمه

Khyber.ORG

ښکاري سل ځایه راته څیرې دا لمنه دَ ژوند

مه بلوَه په خپل مزار شوقه ! دَ اوښکو ډیوې
څوک به دَ ګورله مړي څه کوي پُوښتنه دَ ژوند ؟

غزل

خدای دي را وَباسه په فال دَ مینې
چې په تندي دي کښېږدم خال دَ مینې

دلته خو سترګې مېلمستیاوي کوي
هلته په زړه کې دی ډُو کال دَ مینې

ازغو په څُوکو دَ مزل له جوړه
سترګې هم ژاړي لا په خیال دَ مینې

دَ نفرتونو په دې سرو اورونو
خوُنې تورېږي کال په کال دَ مینې

ستا دَ خیالونو په ویدې نړۍ کې
شپه او ورځ ځانګې شوق په ټال دَ مینې

غزل

لرمه دَ ځیګر په نغرَي کې سره سکروټه
توده او تړکېدلې دَ زړګي وړه سکروټه

Khyber.ORG

یو ځل مې لا نصیب کړه په سارې ژوند کې خالقه !
هغه رنګه سور اور ، هغسې تاؤ ، هغه سکروټه

تر اوسه مې لوګېږي لا دَ زړه په پستو غوښو
هغه دَ پخوانۍ مینې یوه یوه سکروټه

یو ورځ به په وجود خپله یره شې له غروره
لالیه ! څه پروا ده ، که نن یې توده سکروټه

لمدې سترګې به ستا څوک په دُسمال پاکوي شوقه
هر څاڅکی دې دَ اوښکو دی په شان لکه سکروټه

غزل

تږي اروا یمه دَ ژوند ، ما کې اوسېږي تنده
څومره چې زړه اوبه م کوم ، دومره زیاتېږي تنده

خارمړې ژونده ! ته په تریخ ځان دونې خوږ ولې یې
خدای دي میرات کړه، چې په تا هم نه ماتېږي تنده

څنګه به زما تلوسې رَسي دَ مُراد چینې ته
نه شته په ما کې توان دَ تګ ، په ما غمېږي تنده

مه ځغلوه دَ ژوند په دشت دَ اُمېدونو اسپې
سترې به ځان کړې په سفر ، سفر یاد ېږي تنده

تږي آرزو یم دَ خلوص ، لکه سپېځلې مینه

Khyber.ORG

دَ چا په مینه مې دَ مینې نه ماتېږي تنده

غزل

کله دي نه وي دَ جسمونو تړون
که دائمي وي زمونږ دَ زړونو تړون

تر څو به زړونو له اوږې راکوي
په سپین کاغذ دَ شنو لفظونو تړون

مرګی به څنګه ما او تا بېلوَي
لرُو تر منځ چې دَ رُوحونو تړون

دَ سر لوړې او دَ انا په غال کې
وَخوړ نفرت زمونږ دَ کلونو تړون

سپور که دَ باد په اوږو شي هم شوقه !
نه رښتیا کېږي دَ خیالونو تړون

غزل

زه دَ لېونتوب وَ انتها ته رسېده غواړم
ځکه خو دَ مینې وَصحرا ته رسېده غواړم

مازې په دروغو دَ دروغې تسلې په نیت
څومره لېونی یم چې رښتیا ته رسېده غواړم

ځان پوهی کړه غمازه !په معنا دَ مجازي مینې
مه مې ترې لاره ... ګوره چا ته رسېده غواړم ؟

مینه که ګناه ده ، نو بیا ګورئ غمازانو څه؟
زه هم ګناهګار یم وَ سزا ته رسېده غواړم

نه خو لېونی یم ، نه مجنون، فقط شاعریمه
تل په تخیل کې وَ ښکلا ته رسېده غواړم

غزل

ستړي زندګي ده ، که ستړجنه لار
دا... کړه وړَه اوږده ازغنه لار

نه لري منزل دَ ژوندانه مزل
تش په وړاندې تله دي په غمجنه لار

نن سبا خو مینه دَ جذبې په څیر
ښکاري دَ اغراضو فریب جنه لار

ژوند لکه لوُخړه زما وَ سترګو ته
ټول څیزونه هیڅ کړي په ګړذجنه لار

مخ په وړاندې تېرې شوې دَ وخت کډې
پاته زه تنها شوم په خوړجنه لار

کله به رسېږي وَ منزل ته شوق

Khyber.ORG

ده ... ، تر لري لري ارمان جنه لار

غزل

دَ خوُشي خيال په رنګه زه هم لېونتوب دَ لاسه
اوسم له ځانه بې خبر دَ مئينتوب دَ لاسه

دَ نن په دې ناولې وخت او په لړلې ژوند کې
خلګ سړی نه مني څوک دَ سړيتوب دَ لاسه

ګيله به څه کوم له تا ، لا دَ ګيلو نه يې اوس
وړم به دي هر زور او زياتی دَ ماشوم توب دَ لاسه

ستړی ستومانه شوم په ژوند ، خو دَ رنړاؤ په ځای
شومه ملګری دَ تيارو ، دَ ياغي توب دَلاسه

دومره مجبور يم چې غندلی نه شم ظلم دَ يار
دَ خپلې مينې دَ جذبو دَ مرئيتوب دَ لاسه

بيهه دَ مينې شوه ارزانه په بازار کې شوقه !
نن دَ پيسو دَ ډېر لالچ او دَ زياتوب دَ لاسه

غزل

مينه دي ياره ! څه جنجال شوه راته
چې دُنيا ګی هم خوب او خيال شوه راته

خله به نه زړېږم ستا په هجران
هره لمحه چې په کې کال شوه راته

ستا په جنون کې رُومبی ورځ خو لا څه
شپه هم اریانه زما په حال شوه راته

وَ رسېدمه وَ معراج ته دَ عشق
که رسوائي په تندي خال شوه راته

دَ شوق په سترګو کې لاهو انجلی !
هره نخره دي هم مثال شوه راته

غزل

نور مې په اوښکو نه بلېږي څراغ
سهاره ! رُوڼ شه تېَرېږي څراغ

دَ باد په شان ظالم غماز دَ مینې
په چا هم بل نه پیرزؤ کېږي څراغ

اې دَ اُمید لمره ! سهار که په ما
نه شپه تېرېږي ، نه رُوڼېږي څراغ

زما دَ وجود په وران مزار کې همېش
غمجن زړګی لکه لوګېږي څراغ

دَ غم په شپه مې لکه ستوري په مخ

قطره قطره اوښکې ځلېږي څراغ

تل دَ شهيدو آرزوګانو په ګور
شوق هره شپه لکه سوځېږي څراغ

غزل

اکثره خو دَ مينې په درک دَ غوښې زړه
ما هم وَ ژړَوي دغه کودک دَ غوښې زړه

بريښنا غوندې مې پرک وهي په تريخ مانده احساس
په هيله دَ ژوند پروت له غمه ډک دَ غوښې زړه

په ښار کې دَ سپين پوستو هر يو موم غوندې سړی
کوګل کې ګرځوي تر کانې کلک دَ غوښې زړه

تر څو به خوري څاپېرې دَ حالاتو په وور قد؟
دا زما يتيم بې کوره ، خوار هلک دَ غوښې زړه

په ژړې ناروغه لمر دَ خپل لالي سارې خلوص
بس مه چاؤده نور شوقه دا ګزک دَ غوښې زړه

غزل

عجبه ښهر ؤ چې نن يې خرابې لټوم
تر خاورو لاندې يې زَړې ورکې کوڅې لټوم

لکه یو ستړی مسافر دَ اُمیدونو دَ دشت
زه هم وَ ځانته دَ دروغو حوصلې لټوم

ستا دَ غرض له بله اوره ، زه الوتی لُوګی
اوس په فضا کې دَ وجود خس او خاښې لټوم

شپه که سهار لري ، سهار جوړ کړه باداره په ما
زه هم له ستورو سره ویښ، سپینې سپېدې لټوم

تش دي په خیال تنده دَ رُوح زه ماتوَلی نه شم
ته خو سراب یې ، زه دَ ځان تږې څپې لټوم

دَ پرونۍ ورځې دَ عشق په ښکلې ښار کې شوقه
دَ آرزوګانو نړېدلې کنډوالې لټوم

غزل

کوي به څوک په پرېدی خُلې څه باور
نه شته په ځان لا دَ شبې څه باور

لالیه ! پام کوه چې مات یې نه کړې
زړه خو شیشه ده، په شیشې څه باور

کله به وي جار جار او کله نفرت
په موسمي ډوَل یارانې څه باور

هر څه به خاوري شي له خاورو سره

Khyber.ORG

په ښکلي نقش، ښکلي څېرې څه باور

ورک به له ځانه شې تیارو کې دَ غم
شوقه! راځه په تورې شپې څه باور

غزل

دَ سترګو دَ ښو له غشو ځان ژغوره زړګیه!
په چل چل به دې مړ کړي، په ډېر پام ګوره زړګیه!

وړه غوندې دُنیا به دې تباه شي له هوسه
په زور زور مه درزېږه ، په قرار ښوره زړګیه!

دا ستا خیرن وجود به په خلوص که خدای کول زه
وینځم په مینه مینه دَ اشنا توره زړګیه!

اریان دي په خپل ژوند کړمه، بادار دي تا میرات کړي
دا دومره ولې دیغ یې له دې خپل کوره زړګیه!

تاؤونه که دَ مینې دَ سره اور سهلی نه شې
بیا ولې دَ شوق غوښه سوځوَې نوره زړګیه!

غزل

لا به دَ غم کډې باربرې کله؟
لا به دَ ژوند شونډې موسېرې کله؟

خوله خوله شو وَ سره لمر ته انسان
لا به آسمان ګوره ... ، ژړېږي کله ؟

زياته خو زما حوصلې هم شلې شوې
لا به مزل سر ته رسېږي کله ؟

رڼا هم تته غوندې شوه دَ ستورو
لا به دَ شپې اوربل ټولېږي کله ؟

ګوره .. چې اې سراب سراب زړګيه !
لا به ستا وچ کوُمې لمدېږي کله ؟

هره څېره شوه ګونځې ګونځې دَ ژوند
لا به دَ شوق احساس ځوانېږي کله ؟

دَ نظم برخه

نظم ۱
نعت شریف

`چې دَ شپې له ګڼ اوربله
دَ سهار څېره ښکاره شوه
نو دَ وازګو جوړ خدائیان هم
ټول په کوُزو کوُزو سترګو
په شیشه غوندې کورو کې
دَ غرور په دالان ناست ناست
په وړانګو دَ لمر شول ویلي

نظم ۲
ماتې څانګې

که څه هم
لوُند دی حلق دَ تږو زړونو
دَ بارانې سترګو په اوښکو باندې
که څه هم
رُونې ښبدلې خولې
دې ګرځېدلې دَ مانیانو خښتې
خو بیا هم
ګورئ ، تکه سره ده مځکه
دَ ژوندانه تر ونې لاندې دلته
او هر زیارکش دَ ماتې څانګې په چم
په پرې پرې غاړه راټالېږي مُدام
دَ قصابې دَ سره پُسه په رنګه
چې ګوټ ګوټ وینې ځینې څاڅې کښته

نظم ۳
مړه پلونه

دلته چې ګام اُوچتُومه وړاندې
هلته مې سم دستي وَ زړه ته راشي
داسې یو سام
چې ما به مړ کړي مرګی
داسې یو وام
چې زه به هم خاورې شم
دَ باد په چم دَ تېر وتلو خلګو
چې لا یې نخښې دَ پښو ښکاري په لار

نظم ۴
اور او اوبه

یاره ! مه پورې کوه اور
زما دَ زړه وړې نړۍ ته
ګڼې، زما دغه لوګی به
دَ اوبو ډکه وریځ شي
ستا په سر باندې دَ وَسې
بیا به خپلې لمبې ژغورې
دَ باران له سړو څاڅکو

نظم ۵
ژوندی مَړی

سړی مړ دی دَ دننه
تش وجود دی چې ښورېږي
دَ هوا په رُخ هر کله
لکه مَړی په تابوت کې
په اوږو باندې خواخوږي
راولي خپل ادیرې ته
له پرېږدي لرې ولاته

نظم ۶

څوک خپل، څوک پرېږدی

ټوله لمن کړم له چا ، وَ غزَوم چا ته لاس
ځینې زبېښل کړي وینه ، دَ چا په سترګو کې اور
ځینې په خوُی فرښتې ، دَ چا شیطان سکه ورور
ټوله لمن کړم له چا ، وَ غزَوم چا ته لاس
ځینې آسمان ته ګوري ، دَ چا نظر دی په ځان
ځینې سپېره په خاورو ، دَ چا نوموَړی دی شان
ټوله لمن کړم له چا ، وَ غزَوم چا ته لاس
ځینې خواږه ژغېږي ، دَ چا لستونې کې مار
ځینې دي کانې په زړه، دَ چا مثال دی دَ خار
ټوله لمن کړم له چا ، وَ غزَوم چا ته لاس
ځینې څېرې لري سل ، دَ چا شپوه ده لبا س
څینې مانده دي په تول ، دَ چا کوټه دی اخلاص

نظم ۷

حېرت وړې سترګې

Khyber.ORG

پراخ تندی دَ سړیتوب لا
ګونځي ګونځي دی وَ ګورئ
نن په وِیر دَ هغو خلګو
چې په دغه اېتمي دور کې
لوړو تندو له سوبه
په تن ښکاري تش هډوکي
وچ هډوکي ، وچ هډوکي
په مثال دَ هغو وَنو
چې خزان وي ربړَولي
خو ، بیا هم دي حیرت وړې
هغو زړونو ته دَ غوښې
چې لږ هم دَ خلې هومره
ښکاري نه پرې درد بدلي

نظم ۸

په شپبو ګې دَ هجر

غواړم
چې ستا دَ ویده عکس په تندي
دَ خپل نامه وَ لګومه ټیکه
خو
چې نرۍ څُوکه در وړم دَ قلم
ستا غنم رنګ نقشونه تت شي دُونې
چې دَ یو شنه وړوکي خال په ګمان
ستا په څېره باندې اشعار وَ لیکم

نظم ۹
سل څېړې

ستاپه کانړو به غمازه!
زما دَ زړه وړه اینداره
کړیچې کړیچې شي ، منمه
خو ، دا یاد لره نا پوهه!
که مات شوی هر توکری
وَ اینداري ته مُونږې
نو کوربه مې دَ زړګي هم
سل څېړې شي زېرَولی

نظم ۱۰
تسلیمې جذبې

اوس به لا ما ببرغ په لاس
په غال غال
دَ پښتنې مینې په نوم اخیسته
ستا دَ زړه مځکه په خپل واک کې ګله
چې مړامو سترګو دي له ما دَ مخه
په خوبَولو
او په مړو مړو کتو
زما دَ زړګي ټولې غښتلې جذبې
دَ بې همته عسکرانو غوندې
یوه یوه ځانته تسلیمه کړله

نظم ۱۱
کور کور یو مزار

لا تر څو چې
دَ نُکریزو په ارمان کې
دَ پښتو ناوې
په اور سپځي لاسونه
نو تر هغو به
کور کور دَ پښتانه هم
لا په سیورو کې
دَ سرو شنو بېرغونو
ښکاره کېږي یو مزار
وَ نور عالم ته

نظم ۱۲
بې حسه د بوال

لارې لنډې
ورځ په ورځ لګیا دي
دَ شنه آسمان
او سپېرې مځکې تر منځ
خو فاصلې
پرتې هغسې دي لا
دَ زړو تر میانه
دَ غوښینو خلګو
چې ښکاري هر یو
په خپل ځای باندې ښخ

لکه
دَ خټو جوړ بې حسه دېوال

نظم ۱۳
ویدې لمحې

ما خو خوبونه ټول
په ټکي ټکي
رښتیا کول په سپینه ورځ درباندي
ځکه مې سترګې هم ړُومبی له خوبه
را ویښوَلې ستا په عکس هر سهار
او لټولې به ما تل معناوي
غرسنۍ پېغلې!
په نقشونو کې ستا.. ،
خو چې خبر په حقیقت شوم کله
نو دَ خپل ژوند ویښې لمحې لا راته
ویدې ویدې غوندې محسوسې شولې

نظم ۱۴
پښتنې هوډه

اې دَ سپېره منې ناترسه سیلۍ!
اې تکې سرې او زورَورې سیلۍ!
بلد یم ډېر ښه له تا
چې ربړَوای شې پانې
وړای او راوړای شې وریځ
او هم له ربړه دروای شې غرونه

منم منم
دا به دې هم وَ منم
چې دُورَوای شې خاورې
زما دَ بې حسه سُرت په قبر باندې
او نړَولای هم شې
زما دَ نامه ولاړه سپینه کتبه
خو ،
دومره واوره اې غاورې سیلې!
ما هم څیښلې دي شُودې دَ مورکۍ
زه هم یو ځوان دَ پښتني هوډې یم
نه یم کُوبې دَ اوبو
او نه کیږدې یم چې به څیرې شمه،
نو ځکه پوهی شه چې وژلی نه شې
په زور دَ مستو څپو
زما دَ اُمید بله روښانه ډیوه
تر سپین سهاره پورې
او لا تر هغه دمه
چې پورته شوې نه وې
په ما پسې لاسونه

نظم ۱۵

رسوائي

یو نوم دی چې یې وینم
ځای په ځای پر دې والونو
دَ خپل نوم سره لیکلی
لکه زه او زما سیوری
چې په یو بل پورې اړې یُو

خو تر شا چې لار ته ګورم
ښکاري زما پلونه يوازې

نظم ۱۶
دَ ضمير ژغ

هغه يو ژغ چې زما تر غوږه راځي
له سترو سترګو مې خوبونه شَړي
تل مې دَ شپې ويښ تر سهاره ساتي
هغه يو ژغ چې زما تر غوږه راځي
ما دَ ژوندون په تقاضو خبرَوي
هم مې دَ وخت په زولنو خبرَوي
هغه يو ژغ چې زما تر غوږه راځي
ما ته سبق دَ سړيتوب راکوي
ما ته لار ليکه دَ رښتيا رابنايي

نظم ۱۷
دمامې

سترګه سترګه
ګنډل شوې په ښو ده
ژبه ژبه
چيچل شوې په غاشو ده
لاس او پښې هم
ماتې څانګې دي، چې ځانګې
لنډه دا ، چې
وَر دَ کور کور دی ترلی

Khyber.ORG

خو په ښار کې
دمامې دَ خپلواکۍ دي

نظم ۱۸
شلې پښې

لارې دَ احساس دي
که رګونه دي دَ وينو
چې دَ زړه له کوره وځي
دَ رنځونو وَ نړۍ ته
هم په ويښه
هم له خوبه
خو ، چې وخت دَ مزل راشي
نو دا غبرګې پښې شي شلې

نظم ۱۹
پلمه

څنګه دي وَ شرَم له ويښو سترګو
زما دَ ماشومې مينې
ځوان ځوان خوبه!
ستا دَ نړۍ په هر هر کانې ښکاري
زما دَ نامه سره ليکلې ، ګوره
هغه يو نوم
دَ هغې لوړې هستۍ
چې دی پلمه دَ شاعرۍ وَ ماته
چې دی پلمه دَ زندګۍ وَ ماته

نظم ۲۰

څه شوه پښتو ؟

څه شوه پښتو ؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو!
هغه پښتو تورُه ، توپک او چې وفا یادېده
هغه پښتو ښېګړه ، پت او چې حیا ء یادېده
څه شوه پښتو ؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو!
هغه پښتو ، چې په معنوي توګه وه ژواک او ژوندون
هغه پښتو چې خال او خط وه دَ ځلاند سباؤن
څه شوه پښتو ؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو!
هغه پښتو چې کانړو بُوټو او شنېزو وئیله
هغه پښتو چې اباسین او سېلابو وئیله
څه شوه پښتو ؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو!
هغه پښتو چې ژغېده به تناګانو غوندې
هغه پښتو چې پرکېده به بربښناګانو غوندې
څه شوه پښتو ؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو!
هغه پښتو چې وه تور سرو ته پېزوان او والې
هغه پښتو چې وه ځوانانو ته سدرې او خولې

نظم ۲۱

هغه هم ته وې

چا ، چې تر زړه راجوړَولې لاړې
لا ، چې دَ چا به ما څارَلې لاړې
څوک چې ؤ ما ته تر جهانه راتېر
هم تر خپلوانو ، هم تر ځانه راتېر

Khyber.ORG

دَ چا په یاد چې مې بانډه غورځېدل
دَ چا په نوم چې مې وېښته درېدل
لا، چې لیدل مې تل خوبونه دَ چا
هغه هم ته وې ، بل څوک نه ؤ اشنا

نظم ۲۲
پټ لمر

ما هم غوښتل
چې شینکی خال وَ وینم
دَ خپل زړګي دَ مېلمنې په تندي
چې زه یې سترګه بولم
دَ ړانده بخت
هم دَ شپې شپې ژوندانه
له تورپېکي پټ
دَ ورک ورک رُوڼ سهار
خو ، درېغه درېغه په مزل کې دَ دید
په نیمه لاره مې ویدې شوې سترګې
په انتظار دَ یوې مستې څپې

نظم ۲۳
سپینې مانې

دا دَ واؤرې سپین کورونه
چې مُونږې وَ شیشو ته
ټولې خښتې یې دَ خوُنو
لا خو دي دَ زیارکښانو

Khyber.ORG

دَ محنت دَ خولو څاڅکې
لا خو دي دَ يتيمانو
لپه لپه يخې اوښکې
لا خو دي دَ مظلومانو
ټکی ټکی وچې وينې
بس ، که لږ هم ژړی تود لمر
کښته راغلی مځکې خواته
نو يې ګورئ چې ويلږي
دېوالونه خپل تر خپله

نظم ۲۴

اوږد مزل

زما او ستا تر مابين
هغه دَ درو لوستو وړه فاصله
دَ کمکې مينې ځوانېدو په هيله
څوني اوږده شوه ، ګوره
چې تر يو بله رسېدو له مخه
ما او تا دواړه ګراني!
دَ لېونې ځواني تر ټاک واويښتو

نظم ۲۵

زړه

نړېدلي دېوالونه جوړ شي بيرته
رژېدلې څانګې هم وَنيسي پانې
خو ، يو دغه اوړ مارغه دی

چې تېږې شي
دَ نفرت په يوه تريخ کاته هم دُونې
چې وزَر کله تلي وَ الوتو ته
نو اندام اندام يې وَ ژاړي له خوږُو

نظم ۲۶

يوه پوښتنه

که هر انسان په ژوندانه کې ځانته
لري په ژوند باندې حق...
نو، دا پُوښتنه کوم
چې څوک دی هغه ماشوم
دَ سړي زُوی دی که يَه ؟
چې په ټولنه کې نن
په تشه خټه او په وچو شُونډو
خوار او ناهيله غوندې
دَ ساتېري او کورَ کيانو په ځای
له بودګانو سره
دَ يو بوده په رنګه
په امبارونو باندې
ګرځي خواړه لټوي

نظم ۲۷

سترګې

څونې ويدې سترګې
په تک ژېړ سهار

سمې له خوبه ویښېدو څخه بیا
دَ ورک تعبیر دَ لټولو په ځای
په خپلو اوښکو تور باڼه پرېمنځي
څونې اومې سترګې
په سره غرمه کې
دَ لوړو تندو دَ وژلو په نیت
دَ سترې زیار په یښېدلو خولو
سوځوَي خپل نازک او وچ وچ لېمه
څونې ښائیسته سترګې
په ضد دَ تیارو
له توربخون غوندې رُومبې مانښامه
په ځای دَ اوښکو دَ زړګي په وینو
بلوي ټوله شپه ډیوې دَ حسرت
خو، درېغه درېغه
بیا هم نه شو راویښ
ویده نصیب دَ دغو خوارو سترګو
چې دَ ژوندون څېرې له ورایه په کې
په نوې نوې رنګ ځلېږي همیش

نظم ۲۸

په خُله یوه او په زړه بله

لارې اوږدې دي څونې
دلته دَ زړونو تر منځ
چې، دَ امکان اسپې هم
ښکاري پرې سترې سترې
خو، بیا هم سترګې ویني
دغه غوړ ژبي خلګ

Khyber.ORG

دَ بېل بېل کلي خلګ
اړکيه په سلو ربنتو
لکه کړۍ دَ زنځير

نظم ۲۹
قلم

که خبرې کړي لاسونه
نو ، به وَ منمه دا هم
چې يې نه شي ړنګولی
دَ بخت کربنې له ورغَوې
نه دَ وخت سيلۍ بادونه
نه دَ اوښکو سېلابونه
نه باران باران چُړتونه
لاکن بيا هم په تندي زما
شي راغونډې يو څو ګونځې
چې قلم وَ وينم کله
په درو ګوتو کې دَ ها لاس
چې په کښلو دَ څو ټکو
يدلوي رابذلوي تل
ليکل شوي قسمتونه

نظم ۳۰
ګونګۍ مينه

چې زه بلنه درکول غواړم دَ مينې اشنا!
ستا دَ ښائيست په نظارو کې په کتو شمه بوخت

نشه نشه شم او په تا کې په چُرتو شمه بوخت
چې زه بلنه درکول غواړم دَ مینې اشنا!
له ډېره وهمه وَ رپېږم او خوله خوله شم
وَ سوځم اور غوندې په ځان کې او یره یره شم
چې زه بلنه درکول غواړم دَ مینې اشنا!
راته څرګند شي ستا په سترګو کې انکار له ورایه
په ځای دَ مینې دَ نفرت یو تریخ اظهار له ورایه
چې زه بلنه درکول غواړم دَ مینې اشنا!
یخ شي لفظونه بیرته ټول په سر دَ ژبې زما
ځکه چې مینه وي ګونګې ، نه شي کولی وینا

نظم ۳۱
بڅرکې او یرې

دَ ښائیست دغه بڅرکې
چې له اوره دَ ځوانۍ ستا
تل دَ ماتو ستورو غوندې
یوې بلې خواته غُورځي ،
هم دغه رنګه به ډېر ژر
دَ غرور په نغري کې
په لټون دَ سرو سکروټو
مړې ایرې دَ دې وختونو
وَ لړې را وَلړې ته

نظم ۳۲
دَ سبا په آئینو کې

دَ پرون ښکلې مخونه
که نن ګونځې ګونځې ښکاري
نو باید چې دَ نن ورځې
ځلنده ښائیست لرونکي
چتې پېغلې او ځوانان ټول
خپله خپله سر دَ پاسه
دَ غرور ښکرونه مات کړي
او په دې حقیقت پوهی شي
چې هغوئ به هم ښکارېږي
دَ سبا په آئینو کې
لکه وچې شاړې ونې

نظم ۳۳
خالي ځانګو

امپلونه دي دَ کرکو
که هغئ هم
یو په یو راته پټیل
په تار دَ مینې
نو دي څله دَ نامه لاکټ
په جار جار
راپه غاړه کړو په خپل لاس
دَ زړه سره!
چې اوس هم ګوره لا ځانګې
په سینې زما
دَ خالي ځانګو په رنګه
دَ یو کوُنډې

Khyber.ORG

نظم ۳۴

وام

راغزېږي زما په لوړې
يو تک سُور او ترڅېدونکی
دَ سکروټې په شان بل لاس
هم په ويښه
هم له خوبه
خو، چې زما تر مړۍ رسي
نو بانډه پرې وَنښتېزم
په وړو وړو سُلګيانو

نظم ۳۵

څه تمه ؟

خپله سايه مې هم يوازې پرېږدي
چې دَ مانښام زُلفې خورې شي په لمر
ته خو څراغ لا دَ بل کور يې اشنا
له تا به تمه دَ رڼا څه کوم ؟
له تا به تمه دَ وفا څه کوم ؟

نظم ۳۶

دَ خپله لاسه

بخت په ما پورې ګرم نه دی
نه وختونو يم ترټلی

Khyber.ORG

ما خو خپله دَ خپل لاسه
دَ ماشوم زړګي په خوښه
دَ يو چا په خواخوږۍ کې
په صله دَ خوږې مينې
په اثر دَ مړامو سترګو
دَ سکون ډک ډک جامونه
چَپه کړي دي پخپله

نظم ۳۷
ببلبدل ګران دي

چې دَ اشنا دَ هبرَولو په نيت
په وانې دَ صبر ځان ترمه څوني
او لا يې عکس عکس پربمنځل غواړمه
دَ خپلو سترګو له ايندارو څخه،
دُونې مې زړه شکوي تنيانې ورته
او رانښخږي له اوله هم زيات
لکه په ځوزو پېچل شوي وربښم
چې خلاسَوې يې څنګه څنګه په پام
هغونې دوئ په کې اړکږي نور نور

نظم ۳۸
عدالت

زړګی خو غواړي مُدام
چې دَ مارغه په رنګه
بالا بالا الوتی

او دَ بورا په چم يې
ګل ګل ښائيست څټلی
دَ ژوند له هرې څانګې
خو ، ويښ ضمير يې تړي
دَ فرار لارې ټولې
په دليلونو باندې
ځکه خو هر انسان دی
ځانته ياغي هم خپله
ځانته قانون هم خپله

نظم ۳۹
هکله

دا چې دَ غره له لورې
بيرته ورغبرګه شي ژر
کلکه هکله دَ شپون
نو دغه لوُنې ، زامن
دَ دنګو غرو هم بايد
چې ژبې وَ نه تړي
دَ بودګانو غوندې
که سربيره پښتو
په چيغو چيغو له دوئ
غواړي دَ سر پرونی
نوټ :هکله) په ترينو پښتو کې چيغه ته واي(

نظم ۴۰
لټون دَ سيوري

Khyber.ORG

وړاندې په لاره دَ ژوند
اوچتَوم ګامونه
تش په دې هیله همېش
چې زه به هم وسا کړم
کله په یخ سیوري کې
ستړیا دَ ستړي وجود
خو ، دَ دې وخت ناترسه
تودو تودو غرمو کې
نه ښکاري چېرې راته
له پاڼو ډکه ونه

نظم ۴۱
اشتهار

هغه حیاء او دَ حیاء مجسمه
هغه دَ کور او دَ عزت مېرمنه
دَ نوې دور له تقاضو سره نن
څومره بېباکه غوندې
سترګو ته وړاندې وړاندې
لکه لېبل دَ شُهرت
لکه ټائیټل دَ کتاب
دَ خپل ښائیست په سوب
دَ ژوندانه په ښاریو کې ښکاري
دَ هر بازار په دُوکانو کې دلته
دَ شرافت په لمن
دَ پېغلتوب او بې شرمۍ اشتهار

نظم ۴۲

دَ وخت زلزلې

Khyber.ORG

چې ستا له جوړه تکه سره غرمه شوم
لکه وختونه دَ اور اور پېعلتوب
چې دَ وجود غوښه په تاؤ ویلوي
خو ، سوځېده لکه ققنس له ځانه
بې تا مانده دَ ژوند په تول یم ځکه
چې ستا له جوړه ژوند ته لاړې غواړم
لکه دَ بر بېوان تنها مسافر
چې لټوي خپل بې درکه منزل
خو ، فاصلې دَ محرومۍ اوږدې دي
بې تا مانده دَ ژوند په تول یم ځکه
چې ستا له جوړه یم لاهو په ځان کې
لکه تازه غوندې یو مړی دَ ګور
چې ورته پورته وي لاسونه همېش
خو ادیره کې نه وي نخښې دَ ژوند

نظم ۴۶

ویښه شپه

سر دَ پاسه دا رُوڼ ستوري
بل څه نه دي ، سرې بڅرکې
چې له اوره دَ هجرانه
الوتلي وي آسمان ته
هم په دې خو حسرتونه
په اوږو دَ اُمیدونو
دَ سهار په هیله ستړي
دَ وچ بُوټي په چم سوځي
دَ بې خوبه سرو سرو سترګو

نظم ۴۷
ترانه دَ یاغي مینې

دلته خو سترګې او ایندارې وړې نظره ښکاري
دلته تیارې دَ بېلتانه له مازیګره ښکاري
دلته ګرېوان وي دَ غماز په لاسو چاک دَ مینې
راشه چې جوړ کړو په یو ستوري خپل وتاک دَ مینې
دلته کاختي ده دَ سکون ، وختونه سوځي په اور
دلته آثار نه شته دَ ژوند ، ښکاري کور کور لکه ګور
دلته سړی سړی اوښتی دی تر ټاک دَ مینې
راشه چې جوړ کړو په یو ستوري خپل وتاک دَ مینې
دلته په لارو زیږه کانې او ازغي پراته دي
دلته خو څلي په هر ګام دَ محرومي پراته دي
دلته باران ته دَ خلوص تږی دی خاک دَ مینې
راشه چې جوړ کړو په یو ستوري خپل وتاک دَ مینې

نظم ۴۸
کورَ کی

څونې به ښه وای که مورِ خپله بیرته
هغه ګړی وای نړولی هلته
له خاورو جوړ هغه کوچنی کورَ کی
هغه زمورِ دَ ناوکیانو مسکن
چې ما او تا جوړ کړی ؤ په مینه
دَ ماشوالې په تودو غرمو کې
اې دَ غریزې سیمې پېغلې جلی!
نو به هیڅکله ګرځېدلې نه وای

هغه ناورانه کورَ کی دَ یادو
په تا چارپېره لکه شپول دَ شپوږمۍ
او نه به ما وای سنجَولی کله
دغه ستا کور دَ ارمانون زیارت

نظم ۴۹
ژوندۍ ادیره

دا خو ګڼه ادیره ده
چا وئیل چې ښاریه ده ؟
دلته دي ټوله قبرونه
نه بازار شته ، نه کورونه
مړ احساس دی ، مړې مړې سترکې
مړې جذبې ، مړه ضمیرونه
هر سړی دی کفن کښونکی
ځکه ژوند په کې ساه اخلي
هم په هر ګام دي ولاړي
فرښتې دَ مرګ خارمړي

نظم ۵۰
خیالي ټرون

اې دَ اشنا په باب دَ ویښې خوبه!
کله خو ته هم شه رښتیا په هېره
چې زه هم وَ وینم دَ سترګو وړاندې
دَ خپل خیالي یار نالیدلې سترګې
چې مې زړګی تخنوي

چې مې اروا موسَوي
هوکه ، هغه چې تهمتي يم باندې
له ننه نه ، زما له ژونده راهسې
خو ، بيا هم نه شوې ټولې
ګڼې تيارې دَ هجران
او نه سهار شو کله
زما په دې شپه غوندې ژوند

نظم ۵۱

مينه

مينه جذبه ده منم
مينه کښه ده منم
مينه ړنده ده منم
مينه کتاب دی دَ ژوند
مينه نصاب دی دَ ژوند
هر څه هر څه ، خو انقلاب ده مينه
پښتني هوډه ، مست سېلاب ده مينه
غرونه دَ وخت دي ورته لُوټې لُوټې
دَ روایاتو پړې پړې دي ورته
مرګی هم ځان په ګوتو نه ورکوي
ځکه خو هر مئين زړګی وي یاغي
او دَ یاغي جذبو له اوره امان
چې ... په سره تاؤ کوي خوله په کانړو
هوکه ، په هغه کانړو
چې دَ ږلیدِ غوندې ورېږي په دوئ

نظم ۵۲
دَ ګل په نامه

ویاړمه زه په ازغي ځان هر کله
ځکه چې اې ناپوهه ښکلې ګله!
پاي له ژونده دَ فنا قدرونه
پاي له خاورو دَ بقا قدرونه
پاي له کانړو دَ دُنیا قدرونه
پاي له شپې دَ سپین سبا قدرونه
پاي له خیرو دَ ښکلا قدرونه
نو ، ته هم پوهی شه که دانا یې ګله
ګله !که ګل یې ، نو له ما یې ګله

نظم ۵۳
پټ پُټانې

ځینې سترګې دي
چې ما دَ ورکو غواړي
ځینې سترګې دي
چې زه یې لیدل غواړم
خو
نه لاره دَ طلب رسي وَ سر ته
او
نه دغه پټ پُټانې زمونږ تر منځه
درَوي دَ صبر جګ جګ دپوالونه

نظم ۵۴

پښتنه پېغله

ته په خوُی دَ غرسنۍ يې ، تا په کوم نامه وَ ستايم
ته باران يې ، ته سيلۍ يې ، تا په کوم نامه وَ ستايم ؟
دَ پټکي شمله ده هسکه ستا له جوره دَ پښتون پلار
ته په ښځه ځان زمرۍ يې ، تا په کوم نامه وَستايم ؟
ستا دَ سترګو په حجرو کې دَ خلوص مېلمانه اوسي
ته نرګارې انجلۍ يې ، تا په کوم نامه وَ ستايم ؟
ستا په مينه کې پښتو ده ، ما ته نه مني له مرګه
ته هم لُور دَ ملالۍ يې ، تا په کوم نامه وَ ستايم ؟
له بنګړئيو او له ګوتکو ،خوښې دي په لاس ببړۍ ستا
ته ببرغ دَ خپلواکۍ يې ، تا په کوم نامه وَ ستايم ؟
ستا خندا ده دَژوند زېړی ، ستا په خشم کې مرګی پټ
ته ورېمه يې ، ته سيلۍ يې، تا په کوم نامه وَ ستايم؟
ستا په ژغ کې خوږ سرور دی،خوندکوي تل ژغېده ستا
ته نغمه يې، ته شپېلۍ يې، تا په کوم نامه وَ ستايم؟
ستا چې پټ وي تر څو پورې دَ حياء په پلؤ مخ لا
ته اومه غوندې غوټۍ يې ، تا په کوم نامه وَستايم؟
وچ دي شي هوس دَ ستورو ،چې به ستا وړاندې ځلېږي
ته سکه خور دَ سپورمۍ يې، تا په کوم نامه وَ ستايم؟
ستا ښائيست دی له فطرته ، وَ نخرو ته دي حاجت څه
ته بې تاجه هم رانۍ يې ، تا په کوم نامه وَ ستايم ؟
ستا شېوه هم لکه شمعه دَ تيارو په ضد سوځېږې
ته رڼا دَ زندګۍ يې ، تا په کوم نامه وَ ستايم؟
هيڅ دي هرڅه بې تا دلته ، که اينداري دي که سترګې
ته دَ ژوند اصل ستنۍ يې ، تا په کوم نامه وَ ستايم؟

شوق هم ستا په تصور کې ، تر مرۍ نیسي غمونه
ته سوب دَ سوکالۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم؟

نظم ۵۵
دي آئرن اېج

دَ پرون ټوله خوبونه
ټول سوچونه
ټول خیالونه
نن رښتیا دَ ژوندانه شول
ارَبې له حرکته
دَ اېټم له برکته
خو ، مرګی ، هغه مرګی دی
چې دَ جین بم په وسواس یې
دَ روبوټ غوندې انسان هم
په خپل غم دی لا نیولی

نظم ۵۶
یوازې نه یم

یوازې نه یم ، اندېښنې لرمه
دَ زړه په سر بلې لمبې لرمه
ځکه خو کله خوب له خوبه ګرځم
کله دَ شنې لُوخړې غوندې ترځم
لا دَ تیارو دَ یو ملګري په چم
په هر دویم قدم دَ ورځې پرځم
یوازې نه یم ، وسوسې لرمه

ځانته چارپېره څو ساې لرمه
ځکه خوکله له خپل سيورې تښتم
کله له وامه دلې دُورې تښتم
دَ مرګ له خلې او دَ اجل له ګولې
له ښاره زه دَ غره په لورې تښتم

نظم ۵۷

سباؤن

دَ پرونۍ شپې
دَ ښائيسته غوندې خوب
که تعبير نن وَ ګنم
نو به دَ ژوند
په غم لړلي لمحو
او چارپېرچل کې دَ وخت
زه خوار په وړې خپټه
وَ لرم هيله په څه
دَ خندني سباؤن ؟

نظم ۵۸

پيسې

دَ سهار له لمر ختو
دَ مانښام تر خورېدو
ټول اقدار دَ ژوندانه
ورکړه راکړه بد او ښه
ګوا هر څه او تقا ضې

نظم ۵۹
نفس

هغه سړی
هغه نوموَړی سړی
هغه غښتلی سړی
چې ما ترځان دباندې
خپل چارپېرچل کې چېرې
نه کړو مونده کله هم
هغه سړی
هغه غاوړه سړی
هغه جابړه سړی
نن ورځ په خپله ښه
ما په خپل ځان کې وَ لید
دَ زړه په سترګو باندې

نظم ۶۰
یوه خطا

کشکې زه ړُومبی خبر وای
فقط دومره
هوکه ، دومره
چې یو ورځ به زه او زړه هم
سم سره له آرزوګانو
دَ دې خپلو سرو سرو اوښکو

Khyber Gateway – http://www.khyber.org

په سپلاب کې وَ يهېږو
لکه ختې
لکه شګې
او لا خړ کچه کورونه
نو به نه واى ورګډ شواى
کله هم داسې په مينه
زه دَ مينې وَ درياب ته
لا دَ هغو ښکلو سترګو
دَ خُمار ډکو چينو ته
چې تر ننه يې نشو کې
لامبوزن لامبوزن ښکارم

نظم ۶۱

عقيده زما دَ مينې

چې له خدائيه که بل چا ته
اجازه دَ سجدې واى
نو به ما واى لګولى
خپل تندى وَ هغه يار ته
چې هم خپله تل ولاړ وي
وَ بُتانو ته خاورو
لاس نړلى لاس ترلى
دَ اغراضو په مندر کې

نظم ۶۲

څوک به واي دَ ناز غاړې ؟

څوک به واي دَ ناز غاړې ؟
دَ ساه ګانو په دې لوبه
چې يادېږي په نامه ژوند
خو ښکارېږي دَ خوب غوندې
خاوري خاوري
سپېږي خاوري
څوک به واي دَ ناز غاړې ؟
دَ اُمېند په وړمو باندې
چې ښکلاؤې زېږَوي تل
خو څګلی يې څوک نه شي
لکه زهر
تراخه زهر
څوک به واي دَ ناز غاړې ؟
دَ وختونو په دې ناوې
تر سپرلي چې هم ده ښکلې
خو همېش له غمه ژاړي
لکه کونډه
خواره کونډه
څوک به واي دَ ناز غاړې ؟
دَ دې ژوند په موسمونو
چې بدلېږي رابدلېږي
خو سکون په کې هغۍ لا
همېش ښکاري
يو پُوښتنه

نظم ۶۳

جنون

ورک یم له ځانه زه په تا کې دُونې
دَ انتها ، چې انتها ده څونې
خو بیا هم زه دَ ویده بخت له جوړه
په ویښه لرې یم له تا هغونې
ورک یم له ځانه زه په تا کې دُونې
چې زما دَ فکر ژورتیا ده څونې
خو بیا هم زه دَ سترګو وړاندې مُدام
ښکارم بندي دَ خپل وجود هغونې

نظم ۶۴

ړنده نړۍ

لمر که خپرې که ډُوبېږي
خو دا خُونه
دَ زړه خُونه
لکه تور لحد دَ مَړي
چې وړانګه هم دَ رڼا لا
نه شي کښلی ورته لاره

نظم ۶۵

؟

یو خواته مړي
سړی سړی له تندې
وَ یوه ګوټ ته
دَ خواهش دَ چینې
او بلې خوا ،

ډُوببرې ښځه ښځه
په خپل اوبه غوندې وجود کې خپله
لکه سُوروی کشتی
په شنه دریاب کې

نظم ۶۶

پښتو

هغه څوک ده ؟
دَ چا لُور ده ؟
دَ چا وینه ، دَ چا خور ده ؟
چې په سرو سرو اوښکو ژاړي
سر ببره، در په دره
دَ ژوندون لارو کوڅو کې
په مخ لُوڅه
په پښو لُوڅه
په زَړو څیرو جامو کې
سرګردانه ، پرېښانه
په وجود ستړې ستومانه
له خپل ځانه بې خبره
له جهانه بې خبره
دَ بې رحمه وخت په لاس کې
لبونی سپېځلي غوندې
په ارمان کې دَ نکریزو
یېغلتوب بائیلي زړېږي
په فریاد فریاد ژغېږي
چې ، اې خلګو!
ړندو خلګو!

ماته وَ ګورئ ، زه څوک يم ؟
دَ چا لُور او دَ چا خور يم ؟
زما په سر پړونی نه شته
زما لاسونه بې بنګړئيو
زما غوږونه بې والئيو
آخر ولې آخر ولې ؟
يَه دَ وخت زامنو ولې ؟
زه بې وسه ، بې آسرې نن
زه بې کوره ، بې پړدې نن
دَ خپلوانو په لټون تل
دَ مُراد کچکول په لاس کې
دَ سوالګيرې په شان ګرځم
زه سوالګيره ؟
زه سواګيره ؟
سترګې رُونې کړئ يَه خلګو!
دَ غفلت دَ تيارو خلګو!
ما هم وَ پېژنئ خلګو
زه دَ دنګو غرونو لُور يم
زه پښتو يم
پښتنه يم

نظم ۶۷
فاصلې

يو قدم په زيژه کانې
بل قدم په ازغن بُوټې
خو ، لا هغه فاصلې دي
دَ ژوندون دَ خواهشاتو

چې لنډ ېږي نه هيڅکله
په دې لارو زوال جنو

نظم ۶۸
ازلي ترون

کومه ورځ چې ستا دَ زُوکړې وه
هغه ورځ
ما ليدلي وه په ويښو سترګو باندې
په اينداره کې
خيالي غوندې څېره ستا
کومه شپه چې راته مرګ وله
هغه شپه
تا په مينه زما دَ زړه په واړه غولې
دَ تيارو په ضد
څراغ دَ ژوندون بل کړو

نظم ۶۹
دَ رڼا ملګري

ته دَ رڼا سره سم ځغلې
دَ ماښام په لوري
او زه دي سيوری دَ وجود يم
تا سره سره ځم
خو ، دَ ببل ببل فطرت له جوړه
ما او تا هم مُدام
چې څونې دواړه ليدل کېږو

Khyber.ORG

څنګ په څنګ دَ ورځې ،
دغونې ورک شو له یو بله
په کوڅو کې دَ شپې

نظم ۷۰
دَ طلب تنده

چې دَ سوچ هر یو نیلی مې
دَ اُمید له هر ګودره
دَ جانان په طلب ستړی
او ناهیله غوندې بیرته
دَ مانښام خواته ، راغبرګ شي
نو ، په اوښکو یې دَ سترګو
اوبَومه تنده داسې
لکه زه چې یې له ورکو
ټوله ټوله ورځ غوښتمه

نظم ۷۱
ټپ دَ نامه

که له سترګو
زما دَ هر یو عکس په رنګه
زما دَ نوم
هغه تک شنه او مړه حرفونه
چې تا کښلي په سپین لبچ ؤ
په نرۍ ستن ،
لا هم بیرته

Khyber.ORG

په پنر وَ پژَې ګله!
نو
هغسې به يو ټپ
لکه ايندارە
زما دَ ياد هره څپره تل
په تا وينې

نظم ۷۲
تلکې

که تښتېده غواړې څوک
له خپله ژونده چېرې
نو به په کومه تښتې ؟
چېرې به مخه کوې ؟
ځکه چې ښکاري هر لور
دېوال دېوال رسمونه
غُونډې غُونډې خندونه
دریاب دریاب غمونه
او لا ، قدم په قدم
ولاړې دي تلکې

نظم ۷۳
آخري سندره

نه شمه پاللی بس ..... نورې اند ښېنې زياته
نه دَ ويرِ شېبې زياته ، نه دَ ژوند لانجې زياته
چاته لُوند ازغی ښکارم، څوک غمَوي ژوند په ما

چاته خوارَکی ښکارم، څوک وهي پسخوند په ما
نه شمه زغملی تل ، داسې مسخرې زياته
نه دَ وِير شببې زياته ، نه دَ ژوند لانجې زياته
څونې چې نښتمن يمه ، دُونې مانده تول لرم
څونې چې غمجن يمه ، دُونې تش کچکول لرم
نه شم ټکولی زه ، بندې دروازې زياته
نه دَ وِير شببې زياته ، نه دَ ژوند لانجې زياته
دلته مې لمر ملا سبځي ، هلته دَ کلو مزل
دلته مې خپل بخت ترټي ، هلته په ارغو مزل
نه غواړم ساتل شوقه !ساه سره رښتې زياته
نه دَ وِير شببې زياته ، نه دَ ژوند لانجې زياته

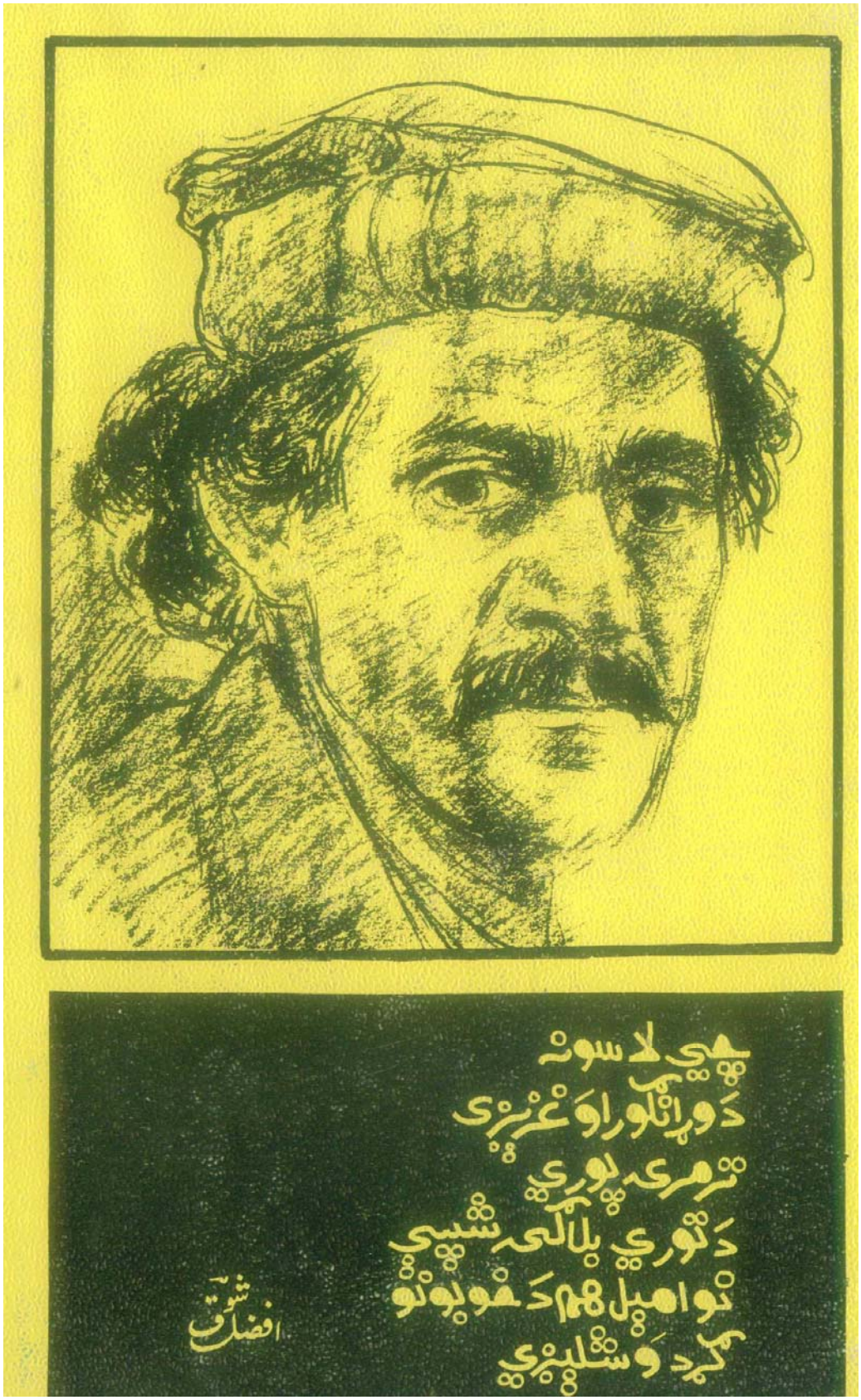
چې لاسونه
د وړانګو راوغږېږي
ژمرۍ پورې
د ټوپي بلالې شپې
نوامیل هم د خوښوتو
کړد وشلېږي
افضل شوق